

Kukkulkokkoro
Karmivia tarinoita lapsille

Tuomas Korppi

23. helmikuuta 2019

Sisältö

Piironki	3
Kukkukokkoro	8
Jäljet	15
Namutäti	22
Hiljaa!	29
Herra Luiro	36
Medaljonki	45
Kakkapöksy	50
Äreäkäävän nettiopisto	56
Boa	65
Lasten Manaaja	70
Viimeinen leikki	73
Isä	75
Johdatus Taika=Oppiin	79

Sijainen	85
Mustahiuksinen nainen	92
Karkki tai kepponen	98
Kali	105
Kummituslinnassa	111

Piironki

10-vuotias Ville kuuli ulko-oven avautuvan. Vanhemmat olivat varmaan palaamassa kaupungilta. Vanhemmat kuppasivat eteisessä tavallista kauemmin, ja Ville meni katsomaan, mistä oli kyse.

Vanhemmat raahasivat jotain sisälle. ”Katsopas, Ville, kun ostettiin piironki”, isä sanoi.

Piironki näytti vanhalta, ja se oli tummanruskeaa puuta. Aivan erilainen kun perheen muut huonekalut.

”Ikeastako te tuon ostitte?” Ville kysyi. Perheen kaikki huonekalut oli ostettu sieltä.

”Ei, näimme tämän antiikkiliikkeessä, ja äitisi ihastui tähän”, isä sanoi.

Piironkia edelleen raahattiin oviaukosta sisään, ja Ville meni tarkastelemaan sitä lähempää.

”Äläpä Ville koske sitä, ettei siihen jää tahroja sormista”, äiti sanoi.

Piironki laitettiin käytävään, ja äitistä tuli vähitellen yhä tarkempi sen suhteen, ettei Ville saa koskea piironkia, ettei siihen vain jää tahroja sormista. Lopulta Villeä vaadittiin kiertämään aina piironki vähintään metrin päästä, mikä oli hankalaa, koska käytävä oli talossa keskeisellä paikalla. Ville ei myöskään tiennyt, mitä äiti piirongissa säilytti. Ville ei koskaan nähnyt mitään laitettavan sinne tai otettavan sieltä pois.

Kerran Ville uteliaisuuttaan avasi piironginlaatikon, ja sieltä kurkisti mörkö. Sillä oli musta turkki ja punahekkuiset silmät. Kaikkein pelottavimmat olivat kuitenkin sen kaksi torahammasta.

”Äiti, äiti! Piirongissa on mörkö!” Ville huusi hädissään.

Äiti juoksi paikalle. ”Et kai sinä koskenut piironkiin? Siihen jää tahroja sormista!”

”Koskin mut siellä on mörkö”, Ville sanoi.

Äiti sulki piironginlaatikon. ”Älä höpsi, ei siellä mitään mörköä ole. Piironkiin koskemisesta saat kuitenkin viikon kotiarestia.”

Kotiarestissa Vilellä oli tylsää, kun videopelitkin oli arestin ajaksi kielletty. Tietokoneen hyötykäyttö oli kuitenkin sallittua, ja niinpä Ville pari päivää arestissa oltuaan etsi Googlella tietoa piironkimöröistä. Mörgölögisen seuran kotisivulta löytyikin seuraava tieto:

”Piironkimöröt asuvat vanhoissa piirongeissa. Aikuiset eivät näe niitä tai tiedosta niiden olemassaoloa. Alle 13-vuotiaat lapset sen sijaan näkevät ne. Piironkimöröt vaikuttavat aikuisten mieliin niin, että ne saavat aikuiset haluamaan piironkia ja suojelemaan sitä kaikin keinoin. Piironkimörköjen häätämisestä katso Mörgölögic Society website.”

Ville klikkasi Mörgölögic Society -linkkiä, mutta voi! Sivu oli englanniksi. Ville oli opiskellut englantia koulussa, mutta hänen taitonsa eivät olleet vielä sillä tasolla, että hän olisi osannut lukea sivun.

Ville huomasi ruudun yläosassa olevan painikkeen ”Käännä tämä sivu.” Ville klikkasi painiketta, ja Mörgölögic Societyn sivut tulivat ruutuun huonolla suomella. Ville kahlasi läpi tietoa piironkimöröistä, kunnes hänen silmänsä osuivat seuraavaan tekstiin:

”Piironki kummitus saa poistua laittamalla piironkiin

kuva vielä hurjempi mörkö. Tämä tapaus piironkimörkö säikähtää kuva ja häipyä.”

Ville otti piirustuspaperia ja alkoi piirtämään vielä hurjempaa mörköä. Hän piirsi sille ainakin sata torahammasta, ja punaiset mulkosilmät, joista tihkui verta. Sen kynnet olivat pitkät ja turkki pikimusta. Kun kuva oli valmis, Ville tarkisti, ettei kukaan näe ja kävi ujuttamassa kuvan piironginlaatikkoon. Avatessaan laatikkoa hän piti silmiä kiinni, ettei näkisi piironkimörköä. Ville toivoi ymmärtäneensä nettitekstin oikein, niin että tämä toimisi.

Parin tunnin päästä äiti huusi: ”Ville, tulepas auttamaan, niin laitetaan lakanoita piironginlaatikoihin.”

Ville ajatteli, että nyt äiti antoi hänen koskea piironkiin. Mörkö taisi olla poissa.

Ville meni auttamaan, ja äiti avasi erään piironginlaatikon. ”Ai täällä onkin joku piirustus. Otetaan se pois”, äiti sanoi.

Ville säikähti. Ehkä mörkö palaisi, jos piirustus otettaisiin pois. ”Ei kun mä piirsin sen. Eikö tähän laatikkoon voisi kerätä minun piirustuksiani?”

”Sepä onkin hyvä idea”, äiti sanoi. ”Hienon pojan piirustuksia hienoon piironkiin.”

Ville ja äiti täyttivät muita laatikoita lakanoilla, ja Villen hämmästykseksi ne olivat olleet tähän asti tyhjiä. Työn lomassa äiti sanoi: ”Olet muuten käyttäytynyt niin hyvin, että se aresti voidaan lopettaa.”

Kun urakka oli valmis, äiti avasi vielä laatikon, jossa piirustus oli. ”Onko tämä se Batman?” äiti kysyi.

”Joo”, Ville vastasi. Äitiä ei kuitenkaan saisi uskomaan piironkimörköihin.

Kukkulkokkoro

”Tervetuloa, lapset”, Kaisu-täti sanoi. ”Tulkaa syömään. Ruokana on kaalilaatikkoa.”

Lauri 8v, Siiri 7v ja Mika 5v irvistelivät jo valmiiksi. Eikö täti tiennyt, millaisista ruuista lapset tykkäsivät? No, mitä tuonnäköiseltä happamalta ja kuivakalta täti-ihmiseltä voisi odottaakaan.

Äiti ja isä olivat päättäneet lähteä viikonlopuksi kahdestaan kylpylään, ja he olivat tuoneet lapset hoitoon Kaisu-tädin huomaan. Lapset olivat kauhuissaan. Kaisu-täti näytti siltä, ettei hän ymmärtänyt yhtään lapsia.

Lapset saivat vaivoin nieltyä kaalilaatikkoa, ja täti sanoi lopulta: ”Jos ruoka ei kelpaa, näytän teille makuuhuoneenne. Täällä on kuitenkin tiukka sääntö: Patjoilla ei saa pomppia.”

Kaisu ja lapset menivät yläkertaan, jonne oli sijattu vuoteet, ja Kaisu-täti jätti lapset yksin. Yksi vuode oli sijattu lattialle, ja kun Mika astui sille, hän ihastui vieteripatjan joustoon. Kohta kaikki lapset pomppivat patjoilla.

Hetken päästä Kaisu-täti ilmestyi huoneeseen. ”Minähän sanoin, että patjoilla ei saa pomppia”, täti sanoi ankarasti. ”Tulkaa alakertaan.”

Sitten siirryttiin alakertaan, ja Kaisu-täti toi lapsille kuluneen, hajoamisasteessa olevan laatikon: ”Tämä on Kukkulkokkoro. Se oli lempipelini, kun olin pieni. Voitin sen aina.”

Kaisu-täti jatkoi: ”Peli vaatii tunnelmavalaistuksen.” Hän vähensi valoja ja jätti lapset yksin huoneeseen. Vanhimpana Lauri alkoi lukea pelin ohjeita. Muut lapset eivät osanneet lukea tekstauskirjaimia.

”Yksi voittaa ja pääsee pakoon. Muut pelaajat joutuvat Kukkulkokkoron vangeiksi. Pelaajat heittävät noppaa ja liikkuvat silmäluvun mukaan. Pääkalloruuduissa nostetaan toimintakortti. Ensimmäisenä maaliin tullut on voittaja.”

Pelilaudalla oli rata alusta loppuun, ja kuvituksena oli kauhukuvastoa, hämähäkkejä, hautakiviä ja zombeja.

Kukkulkokkoro oli luiseva, silinteripäinen hahmo, josta oli iso kuva pelilaudassa.

”Tää on aika pelottava”, Mika sanoi.

Lapset alkoivat pelaamaan. Siiri joutui pääkalloruutuun ja nosti toimintakortin. Toimintakorttien tekstit oli kirjoitettu tikkukirjaimin, joten Siirikin pystyi lukemaan ne. ”Kastelet Kalmansuolla jalkasi. Kulje kolme askelta taaksepäin.”

Siiri huomasi, että hänen sukkansa olivat märät, ja hän huomautti tästä porukalle.

”Ulkona satoi, kun tulimme tänne. Kastelit sukkasi silloin”, Lauri sanoi.

Siiri uskoi selityksen, ja porukka jatkoi pelaamista.

Kohta Lauri nosti toimintakortin. ”Hukkaat kryptan avaimen. Mene takaisin lähtöruutuun.” Vaistomaisesti Lauri kokeili taskuaan, jossa hän piti aina kotiavaimiaan. Tasku oli tyhjä. ”Multa muuten unohtui kotiavaimet kotiin.”

Siiri sanoi: ”Ei kun Kukkulkokkoro vei ne.”

”Älä höpsi”, Lauri sanoi.

Sitten tuli Mikan vuoro nostaa toimintakortti. Lauri luki sen hänelle.

”Polukki syö sinulta sormen. Odota yksi vuoro.”

Mika kauhistui. ”Se on vain peliä”, Lauri sanoi.

”Näytäpä käsiäsi”, Siiri sanoi.

Mika näytti, ja häneltä toden totta puuttui vasemman käden pikkusormi. Lapset kauhistuivat. ”Lopetetaan tämä peli. Tämä on liian outoa.”

Tällöin huoneeseen ilmestyi silinteripäinen hahmo. ”Kukkukkokkoro!” lapset tunnistivat.

”Vain yksi voittaa ja pääsee pakoon”, Kukkukkokkoro sanoi. ”Muut joutuvat vangeiksini. Jos lopetatte pelin kesken, joudutte kaikki vangeiksini.”

Kukkukkokkoro katosi, ja vain sen nauru kaikui huoneessa.

”Mitä me nyt tehdään?” Siiri kysyi.

”Kai peli on pakko pelata loppuun”, Lauri sanoi. ”Sillä tavoin edes yksi meistä pelastuu.”

”Kaisu-täti kertoi voittaneensa pelin aina”, Siiri sanoi. ”Tuleekohan pelin voittajasta hapan ja kuivakka?”

Mika tuheri itkua.

Peli jatkui. Milloin Mika huomasi olevansa alushoususillaan (”Huomaat olevasi alushoususillasi hautausmaalla. Odota kaksi vuoroa.”), milloin hämähäkki käveli

ulos Siirin suusta.

Sitten Mika nosti kortin. ”Haamu syö sinut kahden vuoron päästä. Aikasi on vähissä.”

Mika järkyttyi. Siiri ja Lauri yrittivät rauhoitella Mikaa, mutta huonolla menestyksellä, koska he itsekin olivat järkyttyneitä.

Pelattiin Siirin vuoro, ja omalla vuorollaan Lauri nosti tyhjän toimintakortin.

”Se on varakortti”, Siiri sanoi. ”Se pitää pistää pois ja nostaa uusi kortti tilalle.”

”Mikä on varakortti?” Mika kysyi.

”Jos joku kortti katoaa, sen voi ottaa kadonneen tilalle”, Lauri sanoi.

”Hetkinen!” Siiri oivalsi. ”Mistä kukaan muistaa, mitä kadonneessa kortissa luki ja osaa kirjoittaa saman varakorttiin?”

”Peleissä nyt on aina ylimääräisiä kortteja”, Lauri sanoi.

”Anna se kortti tänne”, Siiri sanoi. ”Mähän voin kirjoittaa siihen, mitä tahdon tapahtuvan.”

Siiri haki huoneessa olevalta kirjoituspöydältä kynän ja sanoi: ”Kirjoitan korttiin ’Kukkulkokkoro joutuu itse

vangiksi.’ ”

Siiri kirjoitti keskittyen. Kun hän oli saanut tekstin valmiiksi, Kukkulkokkoro ilmestyi huoneeseen. ”Haa! Tässä minä olen, enkä ole mikään vanki. Luulitteko voivanne päihittää minut?” se sanoi.

”Näytä sitä korttia tänne”, Lauri sanoi Siirille.

Lauri katsoi korttia ja sanoi: ”Siinä lukee KUKKU-KOKKORO JOTUU ITSE VANGIKSI.”

Lauri ryhtyi korjaamaan kortista kirjoitusvirheitä. Siiri katsoi Kukkulkokkoron kasvoja, ja ne muuttuivat pelokkaiksi.

Lauri sai L:n tungettua tekstin sisään juuri ja juuri, mutta U piti kirjoittaa sanan JOTUU yläpuolelle ja merkitä viivalla sen oikea paikka. Kun Lauri oli saanut korjaukset valmiiksi, Kukkulkokkoro päästi epätoivoisen tuskanhuudon ja katosi. Heti sen jälkeen Kukkulkokkoro-peli katosi valonväläyksessä.

”Huh!” Mika sanoi. ”Pelastuttiin.”

Hetken päästä Kaisu-täti tuli huoneeseen. Hän näytti nyt jotenkin erilaiselta, iloisemmalta. Tukka tosin hapsotti, mutta muutos oli muutoin myönteinen. ”Kuka tahtoo lähteä pomppimaan patjoilla?” täti kysyi innoissaan. ”Sen

jälkeen tarjolla on mehua ja keksejä.”

Jäljet

9-vuotias Emilia istui yksin keinussa. Hän oli riidoissa bestiksensä kanssa, joten hänellä ei ollut ketään, jonka kanssa leikkiä. Oli talvi-ilta. Ei ollut kuin pikkupakkanen, mutta oli jo hämärtynyt.

Sitten viereiseen keinuun tuli istumaan pari vuotta Emiliaa vanhempi poika, jolla ei ollut pipoa.

”Antaako sun vanhemmat sun olla ulkona ilman pipoa?” Emilia kysyi.

”Joo”, poika vastasi. ”Ei ne välitä. Mä muuten olen Marko.”

”Emilia”, Emilia vastasi. ”Olipa munikin vanhemmat sellaisia.”

Emilia ja Marko juttelivat keinuissa, siitä kuinka tyhmiä opet on, siitä, mikä kummankin lempipiirretty oli, ja

sen sellaisesta.

Lopulta Marko sanoi: ”Mä haluaisin olla sun ystävä. Ootko sä mun ystävä?”

Emilia oli otettu huomiosta. Normaalisti Emilian ikäiset pojat eivät olleet tyttöjen seurasta kiinnostuneita, koska heistä tytöissä oli tyttöbakteereja, mutta Marko ei näyttänyt välittävän. Ja vielä se, että Marko oli pari vuotta vanhempi.

”Joo”, Emilia sanoi.

”Mä muuten olen vampyyri”, Marko sanoi. ”Tarvitsen verta elääkseni. Saanko imeä susta verta?”

Bestiksen menettämisen myötä Emilia oli yksinäinen, eikä hänellä ollut varaa menettää toista ystävää. Ja kyllähän ystävää piti auttaa. ”Joo”, Emilia vastasi. ”Mennään nurkan taakse niin, ettei kukaan näe.”

Nurkan takana Emilia riisui kaulaliinansa ja avasi takkiaan. Marko näytti hampaitaan. Hänellä oli pitkät, terävät kulmahampaat. Hän upotti ne Emilian kaulaan ja imi verta. Emiliasta se tuntui kuin hyttysen puremalta.

Kotona Emilia katsoi peiliin ja huomasi, että hänellä oli kaksi punaista pistemäistä haavaa kaulassa, vampyyrin

puremajäljet. Emilia säikähti, että joku perheestä huomaisi ne. Emiliaa nolotti, että vampyyri oli purrut häntä, eikä hän halunnut paljastaa sitä kenellekään. Niinpä Emilia kävi vaihtamassa ylleen poolopaidan. Korkean kauluksen alta puremajäljet eivät näkyisi.

”Kenen kanssa olit ulkona?” äiti kysyi.

”Yhen Markon”, Emilia vastasi.

”Mitä teitte?” äiti kysyi.

”Juteltiin”, Emilia vastasi.

Äiti ei tentannut enempää, ja Emilia oli huojentunut, kun hänen ei tarvinnut paljastaa, että vampyyri oli imenyt hänestä verta.

Kun seuraavana aamuna aamupala oltiin syöty, äiti sanoi: ”Emilia, sullahan on sama poolopaita kuin eilen.”

”Joo”, Emilia vastasi.

”Käy vaihtamassa kouluun puhdas paita”, äiti sanoi.

Emilia meni vaatekaapilleen, eikä yhtään toista korkeakauluksista paitaa ollut puhtaana. Niinpä Emilia pisti ylleen kolitsin ja meni pukemaan ulkovaatteet niin nopeasti kuin pystyi. Hän sai kaulaliinan kaulaan ennen kuin äiti huomasi puremajälkiä.

Tunnilla Emilia istui kaulaliina kaulassa. Opettaja sanoi: ”Emilia, kaulaliina on ulkovaate. Käy riisumassa se.”

Emilia kävi riisumassa kaulaliinan naulakkoon, ja kun hän palasi, hänen vierustoverinsa tirskuivat. Emilia ei istunut eturivissä, joten opettaja ei huomannut puremajälkiä.

Välitunnilla muut tytöt alkoivat ilkkua Emiliaa: ”Emilialla on fritsuja kaulassa! Emilia on imutellut jonkun pojan kanssa!”

Emilan isovejellä oli vuotta aiemmin ollut fritsuja kaulassa, eivätkä ne Emilian mielestä olleet näyttäneet yhtään samalta kuin hänen puremajälkensä. Emilian luokkatoverit taisivat olla tietämättömiä.

Emilia sanoi: ”Ei kun ne on vampyyrin puremajälkiä.” Häntä nolotti paljastaa vampyyrin kohtaamista, mutta pojan kanssa imuttelu olisi ollut vielä nolompaa. Vampyyrissä oli sentään tiettyä pimeää hohtoa.

”Ei vampyyreja ole oikeasti olemassa”, Karita sanoi. ”Älä yhtään yritä. Emilialla on poikaystävä!”

Emilia ei kertonut mitään, ja puremajäljet olivat tyttöjen mielestä fritsuja.

Kun Emilia tuli kotiin, hän jätti kaulaliinan kaulaan. Äiti käski riisumaan se, eikä kestänyt kauaa ennen kuin äiti huomasi:

”Emilia, mitä jälkiä sulla on kaulassa!”

Emiliaa nolotti, ja hän sanoi pienellä äänellä: ”Vampyyri puri mua.”

”Älä höpsi” äiti sanoi. ”Ei vampyyrejä ole oikeasti olemassa. Ne on jonkun hyönteisen puremajälkiä.”

Äiti jatkoi: ”Meillä on sitten varmaan jotain tuohyönteisiä talossa. Sä muuten nukut ensi yön olohuoneessa, jos tuohyönteiset ovat valloittaneet huoneesi.”

Äiti tilasi seuraavaksi päiväksi hyönteistenmyrkyttäjämiehet käymään, ja Emilia oli huojentunut, kun hänen vampyyrinkohtaamisensa ei vieläkään paljastunut.

Kun oli hämärtynyt, Emilia alkoi miettiä kaveritilannettaan. Ystävyys Markon kanssa oli johtanut ongelmiin, ja itse asiassa koko Marko inhotti häntä. Äiti aina sanoi ”Vanhassa vara parempi.” Ehkä siinä oli perää, ja ystävyys bestiksen kanssa pitäisi palauttaa.

Niinpä Emilia lähti bestiksensä luokse sopimaan riitaa.

Matkalla hän tapasi Markon.

Marko sanoi: ”Hei, ystävä. Mä tarvitsen taas verta, joten saanko imeä kaulastasi?”

Emilia säikähti. Edellisistä puremajäljistä oli ollut jo tarpeeksi riesaa, eikä hän missään nimessä halunnut uusia. ”Et!” Emilia sanoi, ja lähti juoksemaan kotiinsa.

Marko juoksi Emilian perään yrittäen saada tätä kiinni. ”Jos ei hyvällä, niin sitten pahalla!” Marko huusi.

Emilian kotioven edessä Marko sai Emilian kiinni ja painoi tämän maahan. Marko paljasti pitkät, terävät kulmahampaansa ja upotti ne Emilian kaulaan. Se ei tuntunut kovin pahalta, mutta Emilia ei tahtonut kaulaansa enää yhtään enempää jälkiä.

Yhtäkkiä Emilia havaitsi, että Marko nostettiin hänen päältään pois. Emilian äiti piti Markoa otteessaan.

Äiti huusi: ”Mitä sä teet! Sinähän satutat Emiliaa! Siltä valuu verta kaulasta!”

”Kuka sä olet?” äiti kyseli Markolta. ”Missä asut? Ketkä vanhempasi ovat? Miksi satutat Emiliaa?”

Marko ei vastannut mitään, vaan yritti poistua tilanteesta.

Äiti nappasi Markoa kiinni ranteesta ja kysyi Emilial-

ta: ”Onko tämä se Marko? Tiedätkö sen sukunimen?”

Emilia ei tiennyt, ja äiti jatkoi tenttaamista Markolta. Ei edelleenkään vastausta.

Lopulta äiti sanoi: ”Jos et kerro, ketkä ovat vanhempasi, minun on pakko soittaa poliisit. Ei sun voi antaa kulkea vapaana.”

Marko ei vastannut, ja poliisit veivät hänet pois. Emilia ei nähnyt Markoa enää koskaan.

Kotona äiti kyseli Emilialta, millä Marko oli tehnyt haavat häneen kaulaansa. Äiti ei millään uskonut, että Markolla oli pitkät, terävät kulmahampaat, jotka hän oli upottanut Emilian kaulaan.

Namutäti

11-vuotias Petri oli palaamassa koulusta kotiin, kun hänen viereensä pysähtyi kumma auto. Sen katto ja konepelti olivat pyöreitä, se oli maalattu sinikeltaiseksi, ja siihen oli lisäksi maalattu punaisia pitsin näköisiä koristeita. Etuvaloja ei oltu upotettu runkoon, vaan ne olivat puolipallot konepellin päällä. Kummallisimmat olivat kuitenkin kaksi autoon kiinnitettyä luutaa, jotka sojottivat taaksepäin kuin suihkumoottorit.

Auton ikkuna aukesi, ja sieltä katsoi ulos kukkahuivipäinen mummo. Ei Petrin mummo, mutta vanha nainen kumminkin. ”Tule kyytiin, niin saat karkkia.”

Petriä oltiin ankarasti kielletty menemästä tuntemattomien kyytiin, erityisesti jos nämä tarjosivat karkkia, mutta Petri ajatteli, ettei kielto voinut tällaisia iloi-

senvärisiä kuplamuotoisia autoja koskea. Niinpä Petri astui autoon.

Mummo tarjosi Petrille pientä paperipussia, jonka sisällä näkyi pussin läpi liikettä. ”Ne ovat pomppeliskarkkeja. Ne hyppivät kivasti suussa.”

Petri laittoi pari pomppeliskarkkia suuhunsa. Ne olivat hedelmäkarkkeja, ja makea poppiminen suussa tuntui toden totta kivalta. Petri söi lisää karkkeja, ja auto lähti liikkeelle.

Kymmenen minuutin ajon jälkeen auto pysähtyi talolle, joka oli maalattu yhtä iloisenkirjavaksi kuin autokin. Mummo pyysi Petrin sisälle taloon, ja Petri suostui.

Sisällä talossa oli suuri huone, jonka keskellä oli suuri pata. Niin suuri, että ihminenkin mahtuisi sen sisälle. Vasta nyt Petri kiinnitti huomiota mummon kasvoissa näkyviin syyliin. Petri kauhistui. Oliko hän tullut noidan taloon? Ehkä jopa noidan, joka vainosi lapsia!

”Kyllä, olen noita Hermitia”, mummo vastasi. ”Ja ei, en vainoa lapsia. Vainoan AIKUISIA.”

Noita tarjosi Petrille lisää pomppeliskarkkeja ja sanoi: ”Tiedätkö jonkun aikuisen, josta tahtoisit päästä eroon?”

Ehkä jonkun opettajan?”

Petri mietti. Luokanopettaja oli joskus ankara, mutta Petri ymmärsi, että opettajan piti joskus olla sellainen, ja yleensä luokanopettaja oli kiva. Mutta puukäsityönopettaja! Puukäsityönopettaja pakotti Petrin hiomaan käsitöitään tuntitolkulla hiekkapaperilla, eikä hän koskaan ollut tyytyväinen Petrin työn siisteeseen. Hiominen oli Petristä äärimmäisen tylsää. Puukäsityönopettajasta sietäisi päästä eroon.

”Ehkä puukäsityönopettaja. . .” Petri sanoi.

”Hyvä”, Hermitia vastasi. ”Tuo hänet tänne, niin keitän hänet kuoliaaksi ja valmistan keitoksesta taikajuomaa. Sinä puolestasi saat palkkioksi pomppeliskarkkeja ison pussillisen.”

Petri kiinnostui. Hän sekä saisi karkkia että pääsisi puukäsityönopettajasta eroon.

”Mutta varo!” Hermitia jatkoi. ”Jos et tuo häntä tänne, et enää koskaan pysty syömään karkkia. Silloin nimittäin kaikki karkit alkavat maistua sinusta pahalle. Mene nyt ja laadi suunnitelmasi puukäsityönopettajan houkuttelemiseksi.”

Petri ja Hermitia hyvästelivät, ja Petri lähti.

Kotona Petri alkoi laatia suunnitelmaa. Puukäsityönopeettaja oli sanonut, että jos joku tekee puukäsitöitä omaehtoisesti koulun ulkopuolella, ne voisi tuoda puukäsityöntunnille näytille, ja ne otettaisiin huomioon arvostelussa.

Petrillä olisi seuraavana päivänä puukäsitöitä, ja hän sanoisi tehneensä mökillä hyllyn. Petri kuitenkin sanoisi, että hän ei voinut tuoda hyllyä näytille, koska se oli ruuvattu mökin seinään. Opettajan pitäisi tulla mökille katsomaan sitä. Ei sinne olisi kuin kymmenen minuutin ajomatka.

Ja sitten Petri veisi puukäsityönopeettajan noidan talolle.

Ennen puukäsityöntuntia Petrillä oli kuitenkin elämänkatsomustietoa. Tunnin aihe oli kuolemanrangaistus, ja opettaja alusti:

”Joissain maissa käytössä on kuolemanrangaistus. Jos sinä sellaisessa maassa tapat jonkun, sinut voidaan tappaa rangaistukseksi. Mutta Suomessa ei ole kuolemanrangaistusta. Jos Suomessa tappaa jonkun, joutuu vain vankilaan.

Suomessa ihmistä ei voida tappaa rangaistukseksi, oli hän kuinka inhottava ihminen tahansa tai teki hän mitä tahansa.”

Seurasi keskustelu kuolemanrangaistuksesta. Pari opilasta kannatti kuolemanrangaistusta murhaajille, mutta useimmat, Petri mukaanlukien, olivat sitä mieltä, että Suomen käytäntö oli parempi.

Keskustelun loppupuolella Petri alkoi miettimään, että hänhän oli langettamassa puukäsityöopettajalle kuolemanrangaistusta, eikä edes murhasta, vaan pelkästään siitä, että tämä oli inhottava opettaja. Olisiko se oikein? Sitten Petri yritti puolustautua mielessään, että eihän hän oikeastaan tappaisi puukässänopettajaa, vaan Hermitia tekisi sen. Hänen omatuntosa kuitenkin sanoi, että houkuttelija oli yhtä paljon vastuussa kuolemasta kuin varsinainen tappajakin. Ei hän voisi houkuttaa puukäsityöopettajaa noidan mökille.

Sitten Petri muisti, että jos hän ei veisi puukässänopettajaa noidan mökille, hän ei koskaan voisi enää syödä karkkeja. Mutta kumpi oli pienempi paha? Kuolema vai karkiton loppuelämä? Petri päätti, että hänen piti uhrata karkinsyönti suuremman pahan

välttämiseksi.

Puukäsityöntunti sujuikin tavalliseen tapaan. Petri ei puhunut mitään mökillä tehdystä hyllystä, vaan hioi koko tunnin hiekkapaperilla ja pitkästyti totaalisesti.

Koulun jälkeen Petri meni kioskille ostamaan hedelmäkarkkeja. Hän osti FruitMixejä, lempikarkkejaan. Tai pompeliskarkit olivat hänen uusi lempikarkkinsa, mutta FruitMixit olivat toiseksi parhaita. Kun Petri pisti karkin suuhunsa, hän joutui sylkäämään sen heti ulos. Se nimittäin maistui niin väkevältä. Ei yhtään makeanhedelmäiseltä kuten aiemmin.

Sen jälkeen Petri lopettikin karkinsyönnin. Perheen yhteiset karkkihetket lauantailounaan jälkeen olivat vaikeimpia, kun Petri ei voinut kertoa syytä karkinsyönnin lopettamiselle.

”Kuule Petri”, isä sanoi kerran. ”Ei sinun tarvitse laihduttaa, olet ihan hoikka poika. Kyllä sinä voit syödä karkkeja.”

”En mä laihdutakaan”, Petri sanoi kiusaantuneena. ”Ei vaan tee mieli karkkia.”

Isä ihmetteli muttei puuttunut asiaan enempää.

Kun karkittomuutta oli jatkunut kuukausi, tapahtui jotain. Petri oli huoneessaan pelaamassa MineCraftia, kun hänen selkäänsä koputettiin. Petri kääntyi, ja näki valkopartaisen miehen, joka oli pukeutunut harmaaseen kaapuun.

”Olen velho Konstius”, mies sanoi. ”Olen taikavoi-
mien käytön valvoja. Noita Hermitia on jo useamman
vuoden käyttänyt taikavoimiaan väärin, ja rangaistukseksi
häneltä on otettu taikavoimat pois. Lisäksi kaikkien hänen
taikojensa vaikutukset on kumottu.”

Mies jatkoi: ”Sinähän olit Hermitian taian alla. Et ole
enää, ja voit syödä taas vapaasti karkkia. Tässä vielä pussi
pommeliskarkkeja korvaukseksi.”

Petri kiitti, ja mies katosi savupilveen. Jäljelle jäi vain
paperipussi, jonka sisällä näkyi pomppuliikettä.

Hiljaa!

10-vuotiaan Lauran perhe oli saanut perintönä omakotitalon, ja he olivat muuttaneet siihen vanhasta kerrostaloasunnostaan. Laura muisti, kuinka he olivat perinnön saatuaan käyneet talossa ensimmäisen kerran. Lautalattiat olivat narisleet, seinillä oli ollut tummat kukkakuvioiset tapetit, ja joka paikka oli ollut täynnä vanhannäköisiä huonekaluja.

Laura ei koskaan ollut tavannut sitä setää, jonka perintönä talo oltiin saatu, koska Lauran vanhemmat olivat pitäneet setää hassahtaneena eivätkä halunneet Lauran olevan tekemisissä hänen kanssaan.

No, setä oli nyt luonnollisesti kuollut, ja perintötalon alakerta oltiin remontoitu moderniksi. Lattiat olivat nyt parkettia ja muovimattoa, ja seinillä oli valkoiset tapetit.

Talon huonekalut olivat kerrostaloasunnosta tutut, mitä nyt Ikeasta oli käyty hakemassa vähän lisää.

Lauran perhe asutti pelkästään kaksikerroksisen omakotitalon alakertaa, se riitti yhden lapsen ja kahden aikuisen perheelle. Yläkerran remontointiin ei ollut riittänyt rahaa, ja se oli käyttämätön.

Laura kiipesi punainen pallo kainalossaan narisevia portaita talon yläkertaan. Häntä ei varsinaisesti oltu kielletty käymästä talon yläkerrassa, joten hän ajatteli sen olevan sallittua. Portaikon seinät olivat tummunutta puuta, ja haju oli hiukan ummehtunut. Koko tunnelmassa oli Lauran mielestä jotain maagista.

Laura tuli yläkerran ovelle ja kokeili avata sitä. Ovi oli lukossa. Lukossa oli kuitenkin vanhanaikainen avain, jonka pää oli koristeltu, ja vääntämällä avainta Laura sai oven auki. Laura astui yläkertaan.

Yläkerrassa huoneiden seinät olivat tummaa, kukkakuvoista tapettia, ja lautalattiat narisivat. Haju oli makeanummehtunut. Laura oli haltioissaan tunnelmasta.

Huonekaluja ei oltu viety pois, ja Laura istui suureen nojatuoliin. Tuolista kuului narahdus, ja pölypilvi lehah-

ti. Sitten Laura juoksi huoneesta toiseen tutkien vanhoja, koristeellisia huonekaluja.

Laura alkoi heittelemään punaista palloaan seinään ja ottamaan koppeja. Tällöin hänen takaansa kuului narahdus. Laura katsoi, ja nojatuolissa istui valkoutuinen vanhan miehen hahmo.

”Älä hyvä lapsi melua noin”, hahmo sanoi. ”Anna meidän olla rauhassa.”

Miehen ääriiviivat olivat hämärät, joten ei hän Laurasta ihmiseltä näyttänyt, vaikka olikin tunnistettavissa vanhaksi mieheksi. ”Kuka sinä olet?” Laura kysyi.

”Me olemme haamuja”, mies sanoi. ”Asutamme yläkertaa. Kun tämä oli Jampan talo, asutimme koko taloa. Jamppa oli hyvä mies, hän välitti meistä. Sitten Jampasta tuli yksi meistä, ja te remontoitte alakerran sellaiseksi, että haamut eivät viihdy siellä.”

Laura tiesi, että hänen oikeastaan olisi pitänyt pelätä haamuja, mutta enemmän ne Laurasta tuntuivat sopivan yläkerran maagiseen ilmapiiriin.

”Saanko minä olla täällä, jos en leiki pallolla?” Laura kysyi.

”Ole vain, lapsi rakas”, haamu vastasi. ”Mutta älä

melua.”

Tämän jälkeen Laura ottikin tavakseen käydä silloin tällöin yläkerrassa. Hän liikkui siellä aina varpaisillaan, ettei vaan tulisi häirinneeksi haamuja. Yleensä käydessään yläkerrassa hän luki kirjoja. Kirjojen lukeminen oli hiljaista toimintaa, ja yläkerran tunnelma sopi hyvin Lauran lempikirjoihin, fantasiakirjallisuuteen. Haamut eivät enää ilmestyneet, mitä joskus kylmä ilmavirta lehahti Lauran ohi. Tällöin Laura aina ajatteli, että haamu siinä menee.

Meluisat leikit Laura leikki alakerrassa ja ulkona.

Jonkun aikaa näin sujuikin hyvin. Sitten tapahtui jotain. Laura oli huoneessaan kuuntelemassa edellisvuoden Idols-voittaja Heidi Kinnusen uutta levyä ja tanssimassa sen tahtiin, kun valkoutuinen muori ilmestyi hänen huoneeseensa.

”Pistä hyvä lapsi tuota musiikinrenkutusta hiljemmälle”, muori sanoi. ”Tuo jytke kantautuu yläkertaan saakka.”

”Miten te voitte tulla tänne?” Laura kysyi. ”Tehän ette viihdy alakerrassa.”

”Voimme olla täällä lyhyitä aikoja”, muori vastasi,

”vaikka se vastenmielistä onkin. Vedimme pitkää tikkua, kuka tulee tänne ojentamaan sinua.”

Siitä lähtien Laura oli hiljaa myös alakerrassa, vaikka hänestä olikin kohtuutonta, että hän joutui omassa kodissaan ottamaan joidenkin haamujen tarpeet huomioon. Haamut alkoivat tuntua hänestä vastenmielisiltä, eikä hän käynyt enää yläkerrassa.

Aikaa kului, Laura uskalsi huutaa ja juosta enää ulkona, ja sitten vanha, valkoutuinen nainen materialisoitui taas Lauran huoneeseen.

”Isäsi kuntoilulaitteet pitävät hirvittävää meteliä”, nainen sanoi Lauralle. ”Sano isällesi, että lopettaa kuntoilun ettei meidän tarvitse kuunnella sitä rymistelyä.”

”Ei se varmaan usko minua”, Laura sanoi.

”Parempi olisi, että uskoisi”, nainen sanoi. ”Muuten teemme elämästäsi ikävää.”

Laura pyysi isää lopettamaan kuntolaitteiden käytön, etteivät yläkerran haamut häiriintyisi.

”Yläkerran haamut”, isä naurahti. ”Mistä olet saanut sellaista päähäsi? Ei haamuja ole oikeasti olemassa.”

Laura ei saanut isää millään uskomaan, että yläkerrassa oli haamuja. Isä vain vitsaili, että Laurasta

oli tulossa samanlainen kuin Jamppa-setä.

Tämän jälkeen haamut kävivät päivittäin sättimässä Lauraa ja kutsuivat tätä ”pahatapaiseksi kakaraksi”, ”maanvaivaksi”, ”vihonviimeiseksi äpäräksi” ja sensellaiseksi.

Laura ajatteli, että näin ei voi jatkua. Haamuista oli liikaa riesaa. Kuinkahan isän saisi remontoimaan yläkerran niin, että haamut eivät viihtyisi siellä vaan häipyisivät koko talosta? Laura oli ehdottanut isälle yläkerran remontoimista, mutta isä oli vastannut vain: ”Sellaiseen ei ole meillä tarpeeksi rahaa.”

Näissä ajatuksissa Laura avasi telkkarin. Hän väänsi äänet telkkarista pois ja laittoi tekstityksen päälle, etteivät haamut vain häiriintyisi. Telkkarista alkoi uusi hittisarja, joka kertoi opiskelijanuorista. Oikeastaan ohjelma oli K-12, eikä Laura olisi saanut katsoa siitä, mutta hän oli päättänyt katsoa sitä vanhemmiltaan salaa.

Ohjelma kertoi opiskelijaporukasta, joka asutti omakotitalon yläkertaa. Alakerrassa asui talon omistava perhe, ja opiskelijat olivat vuokranneet yläkerran. Tällöin Lauralla välähti.

Laura odoti, että isä tuli kotiin ja sanoi: ”Hei! Vuokraan meidän yläkerta opiskelijoille. He maksavat vuokraa, ja vuokratuloilla me voidaan maksaa yläkerran remontti.”

”Hmmm...” isä sanoi. ”Tuossa oli perää. Pistetään harkintaan.”

Laura sekoitti liisteriä yläkerrassa. Isä oli ottanut pankista lainan, ja lainarahoilla maksettiin yläkerran remontti. Sinne otettaisiin opiskelijoita vuokralaisiksi, ja laina maksettaisiin takaisin vuokratuloilla.

Liisterin hämmentäminen oli hauskaa. Isä nosteli valkoisia tapetteja seinälle. Laurakin olisi halunnut tapetoida, mutta isän mielestä hän oli liian nuori.

Työskennellessä tuli kuuma, ja isä käski Lauraa avaamaan ikkunan. Laura totteli. Sen jälkeen Laura näki, kuinka ikkunasta virtasi ulos valkoista utua. Pitkän, pitkään sitä virtasi. ”Siellä ne nyt menevät”, Laura ajatteli.

Herra Luiro

12-vuotias Marika tuli kotiin. Äiti ja isä olivat juomassa kahvia jonkun vieraan miehen kanssa. ”Tulepas, Marika, katsomaan, mitä Amerikan-setä toi sinulle”, isä sanoi.

Amerikan-setä asui, noh, Amerikassa. Sen enempää kukaan ei tuntunut hänestä tietävän. Jotain bisneksiä hänellä siellä oli. Silloin tällöin hän kävi Suomessa hoi-telemassa bisneksiään ja siinä sivussa pistäytyi jonkun sukulaisen luona kahvilla tuoden lapsille lahjoja.

Nelikko meni Marikan huoneeseen, ja siellä, matalan hyllyn päällä, oli uusi akvaario. Akvaariossa oli kasveja ja mustekala. Mustekala oli noin kymmenen senttiä pitkä, harmaa, ja sen ilme oli jotenkin ihmismäinen.

”Kun näin Amerikan-sedän tuoneen sinulle tuon, minun olisi tehnyt mieli vetää koko hirviö vessanpöntöstä

alas”, äiti sanoi Marikalle, ”mutta isäsi oli sitä mieltä, että sinun olisi aika ottaa vastuuta lemmikistä.”

Marikaa mustekala kiehtoi. Sen lonkerot kiemurtelivat kuin mitkähkin luirot, kun se uiskenteli akvaariossa edestakaisin. ”Annan sille nimen”, Marika sanoi. ”Se on Herra Luiro.” Marika sanoi vielä Amerikan-sedälle: ”Voi kiitos! Se on ihana.”

”Mitä se syö?” isä kysyi Amerikan-sedältä.

”Sille riittää ruokalusikallinen raakaa jauhelihaa joka aamu”, setä vastasi. ”Nauta-sika on parasta, kun siinä on sekä naudan että sian ravinteet.”

”Mennääs takaisin kahvipöytään”, äiti sanoi.

Marika olisi halunnut jäädä katselemaan uutta lemmikkiään, mutta äiti pakotti hänet kahvipöytään.

”Millaista siellä, mikä se nyt olikaan, Arkhamin kaupungissa on?” isä kysyi.

”Kaunista”, Amerikan-setä vastasi. ”Uuden-Englannin kevät on kaunis.”

”Englannin?” Marika kysyi. ”Etkö sinä asukaan Amerikassa?”

”Kun eurooppalaisia muutti Amerikkaan, he nimesivät paikkoja vanhojen asuinpaikkojensa mukaan”, setä

vastasi. ”Englantilaiset nimesivät tietyn osan Amerikasta Uudeksi-Englanniksi.”

”Aha!” Marikalla välähti. ”Onko New York sitten nimetty jonkun Yorkin kaupungin mukaan? Newhän tarkoittaa uusi.”

”Juuri niin, York sijaitsee Pohjois-Englannissa”, setä vastasi.

Seuraavana yönä Marika näki unta jostain mahtavasta ja pelottavasta, joka nukkui meren pohjassa. Uni oli pelottavan todentuntuinen, ja herättyään Marikasta tuntui siltä, että hän oli unessa kokenut jotain merkityksellistä, joka oli heräämisen myötä unohtunut.

Herättyään Marika haki jääkaapista jauhelihaa ja laittoi ruokalusikallisen sitä akvaarioon. Sitten hän katseli, kuinka Herra Luuro pyydysti jauhelihanmuruja lonkeroiltaan ja työnsi niitä lonkeroiden keskellä olevaan suuhun. Mustekalan lonkerot olivat kumman näppärät.

Oli sunnuntai, ja Marika alkoi etsiä netistä tietoa mustekaloista. Ne olivat nettitietojen mukaan älykkäitä eläimiksi, ja niiden lonkeroissa oli kehittynyt hermosto, joka ohjasi lonkeroita itsenäisesti aivoista riippumatta.

Mistään ei löytynyt sitä lajia, mitä Herra Luiro oli. Tämä kummastutti Marikaa, ja hän ajatteli Herra Luiiron olevan jotain harvinaista lajia.

Seuravana kolmena yönä Marika näki unta mustekaloista. Unessa valtavan mustekalan lonkerot kiemurtelivat jotenkin uhkaavasti. Unet olivat todella pelottavia, mutta herättyään Marika ei ihan tarkkaan muistanut, mikä unessa oli ollut niin pelottavaa.

Marika mainitsi unista äidilleen.

”Hankkiudutaan sitten Herra Luirosta eroon, jos se aiheuttaa sinulle painajaisia”, äiti sanoi.

”Ei!” Marika kauhistui. ”Herra Luiro on ihana! Sitä ei saa vetää vessanpöntöstä alas.”

”Voisihan sen päästää vapaaksi luontoon”, äiti sanoi.

”Ei!” Marika huusi. ”Se olisi sama kuin vetäisi sen vessanpöntöstä alas. Netissä luki, että mustekalat eivät pärjää Suomen luonnossa.”

”Annas olla, Kati”, isä sanoi äidille. ”Antaa Marikan pitää Herra Luiro. Mites ois, Marika, jos yritettäisiin etsiä tietoa Herra Luirosta englanninkielisiltä nettisivuilta?”

Marika ja isä katsoivat mustekaloista tietoa netistä

englanniksi, mutta edelleenkin Herra Luiron lajista ei löytynyt mitään tietoa. Minkäänlaiset mustekalat eivät näyttäneet samalta kuin Herra Luiri.

Sen jälkeen Marika tuijotti pitkään Herra Luiron uiskentelua akvaariossa. Se tuntui jahtaavan jotain pieniä jauhelihanmurusia, jotka olivat aamulla jääneet siltä huomaamatta. Illalla Marika teki akvaarion valon kylkeen kyltin, jossa oli sydän ja teksti ”Herra Luiri” vaaleanpunaisella neontussilla.

Painajaiset mustekaloista jatkuivat joka yö. Itse asiassa ne pahentuivat. Nyt Marika uneksi olevansa lonkeroiden vanki ja heräsi lopulta hiestä märkänä. Äidilleen Marika valehteli painajaisten loppuneen, ettei äiti saisi päähänsä hankkiutua mustekalasta eroon.

Marika keksi tavan leikkiä Herra Luiron kanssa. Hän painoi sormensa kiinni akvaarion lasiin, ja lasin toisella puolen Herra Luiri painoi lonkeronsa imukupit kiinni lasiin sormen kohdalle. Kun Marika liikkui sormeaan lasia pitkin, Herra Luiron lonkero liikkui samaa rataa. Marika ajatteli, että Herra Luiri piti hänestä.

Muutaman päivän päästä äiti sanoi Marikalle: ”Tuolle

mustekalalle pitää tehdä jotain. Eilen kun siivosin huonetta, mustekala tuijotti minua koko ajan.”

”Ei!” Marika sanoi. ”Herra Luiro on ihana.”

Onneksi isä oli paikalla: ”Se on Marikan lemmikki, ja Marika huolehtii siitä mallikelpoisesti. Mites ois, Marika, jos ottaisit puhelimellasi valokuvan Herra Luirosta ja menisit kuvan kanssa kirjastoon?”

”Miten niin?” Marika kysyi.

”Ehkä kirjastontädit tietäisivät kirjan, jossa kerrottaisiin, mitä lajia se on”, isä sanoi. ”Netistä tietoa ei löytynyt, mutta kokeillaan perinteisiä konsteja.”

”Joo!” Marika innostui.

”Mene ihan kaupunginkirjaston pääkirjastoon, siellä on paremmat valikoimat kuin sivukirjastoissa”, isä sanoi.

Marika näytti kännykkäänsä. ”Onko teillä kirjaa, jossa kerrottaisiin, mitä lajia tämä on?”

Kirjastontäti hätkähti. ”Mistä olet saanut tuon kuvan?”

”Se on Herra Luiro”, Marika vastasi. ”Se on mun lemmikki.”

Kirjastontäti hätkähti uudelleen. ”Kyllähän meillä on

kirja tuonlajisista. Se on kellarissa.”

Marika ja kirjastontäti menivät portaita kellarikerrokseen. Siellä oli teräsovi, jonka kirjastontäti avasi käyttäen kolmea eri avainta. He astuivat sisään ja tulivat huoneeseen, joka oli täynnä kirjoja.

”Täällä meillä on kirjat, jotka eivät sovi yleisön silmille”, täti sanoi.

Täti poimi hyllystä ison, mustan kirjan.

”Tässä on kirja, jossa kerrotaan mustekalastasi”, täti sanoi.

”Nerco...” Marika tavasi kirjan nimeä. ”Necrono...”

”Ehkä on parempi, ettet lue edes kirjan nimeä”, täti sanoi. ”Tämä kirja ei todellakaan sovi lasten silmille.” Täti laittoi kirjan takaisin hyllyyn.

”En voi kertoa sinulle kaikkea lemmikistäsi, koska se ei ole lasten korville sopivaa kuultavaa, eikä edes kaikkien aikuisten korville sopivaa”, täti jatkoi.

”Kerro edes jotain”, Marika sanoi. ”Tahton tietää lisää Herra Luirosta.”

”Sen voin kylläkin sanoa, että jos lemmikkisi olisi täysikasvuinen, koko ihmiskunta olisi vaarassa”, täti sanoi. ”Niin voimakas olio se on. Onneksi sen kasvu

täysikasvuiseksi kestää tuhat vuotta.”

Marika oli hämillään ja surullinen. Täti väitti, että hänen kiltti ja mukava Herra Luironsa uhkasi ihan kaikkia ihmisiä.

”Jos sen annettaisiin jatkaa kasvuaan, sille kasvaisi ihmismäinen ruumis”, täti jatkoi. ”Ja tuo mustekalaosuus olisi sen pää.”

Marika ei tiennyt, uskoako tätä. Herra Luirohan oli mustekala, ei ihminen.

”Ihan ihmiskunnan hyvoinvoinnin nimissä”, täti jatkoi. ”Anna lemmikkisi meille. Me tiedämme, mitä tehdä sille niin, ettei se uhkaa ketään.”

Marika järkyttyi. Häntä vaadittiin luopumaan rakkaasta Herra Luirosta.

”Ai olet kiintynyt siihen?” täti totesi. ”Kauanko lemmikki on ollut sinulla?”

”Viikon”, Marika vastasi.

”Ja oletko nähnyt tämän viikon aikana tavallista enemmän painajaisia?” täti kysyi.

”Kyllä”, Marika vastasi. ”Joka yö.”

”Lemmikkisi aiheuttaa painajaisunet”, täti sanoi.

”Niinhän se äitikin väittää”, Marika vastasi.

”Mutta tarkoitamme eri asioita”, täti sanoi. ”Äitisi luulee sen aiheuttavan painajaisia kuten mikä tahansa pelottava asia”, täti jatkoi. ”Todellisuudessa lemmikkisi tunkeutuu öisin mieleesi ja syöttää sinne painajaiskuvia.”

Marika järkyttyi. Hänen kiltti ja rakas Herra Luironsa oli rääkännyt häntä viimeisen viikon ajan joka yö!

”No, ota Herra Luiro sitten”, Marika sanoi pettyneenä.

Marika ja kirjastontäti lähtivät kirjastontädin autolla heti hakemaan Herra Luiroa.

”Jos pelkästään äiti on kotona, hän luopuu Herra Luirosta mielellään”, Marika sanoi autossa. ”Mutta mitä sanot isälle, jos hän on kotona?”

”Sanon vaikka, että lemmikkisi on myrkyllinen eikä sovi lapsille”, kirjastontäti sanoi. ”Isäsi ei kuitenkaan uskoisi totuutta.”

Medaljonki

11-vuotias Erik seisoskeli aamulla koulun pihalla muiden luokan poikien kanssa. Erik oli nörtti, joka tykkäsi lukea iltaisin historiaa. Muut luokan pojat pelasivat illat jalkapalloa, mutta siitä huolimatta Erik oli hyväksytty poikien joukossa.

Yhtäkkiä Markus tuli paikalle. Markus oli luokan koveri, ja nyt hänellä oli jokin kumma kaulakoru kaulassa. Metallisessa ketjussa roikkui soikea punainen kivi. ”Onko sinusta tullut tyttö?” muut pojat naureskelivat Markukselle. ”Tyttöjen kaulakoru kaulassa.”

Erik ei ollut sanonut mitään, mutta Markus tuli ja tönäisi Erikiä. Tämä kummastutti Erikiä, koska häntä ei ollut aiemmin tönitty. Muut pojat rähähtivät nauramaan. ”Markus on kova jätkä”, he sanoivat ja heit-

tivät yläfemmoja Markuksen kanssa. Markus jatkoi Erikin kiusaamista, ja muut pojat kannustivat häntä.

Päivän myöhemmillä välitunneilla Erik ei mennyt enää pelaamaan muiden kanssa jalkapalloa, vaan seisoskeli Kallen, parhaan kaverinsa kanssa. Tästä huolimatta Markus tuli tönimään Erikiä, ja kun Markus räökkäsi Erikiä, muut luokan pojat kerääntyivät ympärille kannustamaan Markusta.

Päivän viimeisellä välitunnilla Kalle sanoi Erikille: ”Muut luokan pojat puhuvat sinusta pahaa. He sanovat, että sinä olet ihan hölmö, ja että sinulla on tyhvät housut.”

Erik ihmetteli. Omasta mielestään Erikillä oli ihan tavalliset farkut jalassa.

”Vaikka ihan tavalliset housut ne minusta on”, Kalle sanoi. ”Pitäisiköhän sinun kertoa opelle kiusaamisesta?”

”Se vain pahentaisi kiusaamista”, Erik sanoi. ”Sen jälkeen muut pojat alkaisivat pilkata, että olen kielikello.”

Pojat hylkäsivät suunnitelman kertoa opelle.

Illalla Erik luki aikuisten kirjaa toisesta maailmansodasta.

Siinä kerrottiin käsitteestä dehumanisointi. Sodassa vastustaja dehumanisoitiin. Se tarkoitti sitä, että vastustajasta alettiin puhumaan ikään kuin tämä olisi vähemmän kuin ihminen. Vastustajan huonoja puolia liioiteltiin, ja alettiin ajatella, että vastustaja ansaitsikin tulla tapetuksi. Ihmistä ei ihminen pysty vahingoittamaan, mutta jos toisesta ajattelee niin, että tämä on vähemmän kuin ihminen, toisen pystyy jopa tappamaan.

Erikillä välähti. ”Siksi luokan pojat puhuvat minusta pahaa!” Erik ajatteli. ”He dehumanisoivat minut, että pystyisivät naureskelemaan kannustavasti sille, että Markus räökkää minua.”

”Mutta miksi he haluavat tönä minua?” ajatus jatkui. ”Mikä muuttui, kun Markus alkoi kiusaamaan minua?”

Erikillä välähti taas: ”Kaulakoru!” Se oli vasta ilmestynyt kuvaan kun kiusaaminen oli alkanut. Jotenkin kaulakoru sai Markuksen kiusaamaan Erikiä.

Seuraavana aamuna oli liikuntatunti. Pelattiin sählyä. Markus pyrki koko ajan taklailemaan Erikiä, vaikkei voinutkaan ottaa Erikiä niin kovasti, että opettaja olisi puuttunut siihen. Muut pojat heittivät Markukselle

hyväksyviä katseita.

Liikuntatunnin jälkeen opettaja pakotti pojat suihkuun, ja mennessään suihkuun Markus riisui kaulakorunsa. Erik tajusi tilaisuutensa tulleen. Hän suihkutteli nopeasti, ja pukuhuoneessa hän pisti Markuksen kaulakorun taskuunsa.

Kun Markus tuli suihkusta, hän huomasi kaulakorun kadonneen. ”Erik on vienyt kaulakoruni!” hän huusi, ja alkoi tönimään Erikiä.

”Lopeta töniminen”, muut luokan pojat sanoivat. ”Ei Erik ole varmaan vienyt sitä. Sitä paitsi se koru oli ihan tyttömäinen.”

Markus yritti jatkaa tönimistä, mutta muut luokan pojat pakottivat Markuksen lopettamaan. Poikien välit olivat nyt palautuneet normaaleiksi, ja Erik oli taas hyväksytty porukkaan.

Kotona Erik tutki kaulakorua. Siinä oli punainen soikio metallikehyksessä. Erik tajusi että korun sai auki. ”Se on siis medaljonki”, Erik ajatteli. Korussa oli sisällä paperilappu, jossa oli koristeellista vanhanaikaista kirjoitusta. Kirjaimet olivat niin vanhanaikaisia, että Erik ei osannut

lukea niitä.

Erik etsi netistä vanhanaikaisia kirjaimia, ja löysikin sivun, jossa oli samanlaiset kirjaimet kuin paperilapussa, ja niiden vieressä tavalliset kirjaimet. Erik sai tulkittua paperilapun viestin.

”Kiusaa, niin olet suosittu”, paperilapussa luki.

Erik tajusi nyt, mitä oli tapahtunut. Kaulakoru teki kiusaajasta suosituksen. Markus oli kiusannut Erikiä saadaakseen suosiota luokan poikien keskuudessa, ja koru oli saanut muut kannustamaan Markusta!

Hetken Erik ajatteli, että hän itse alkaisi käyttämään kaulakorua. Nörttinä Erik oli fyysisesti heikompi kuin muut luokan pojat, joten heitä hän ei pystyisi tönimään, mutta Kalle oli vielä heikompi kuin Erik. Kallea hän pystyisi kiusaamaan.

”Ei...” Erik päätti. ”Minulle riittää se, että Kalle on paras ystäväni, ja muut luokan pojat hyväksyvät minut.”

Erik pisti kaulakorun paperilappuineen kirjoituspöytänsä alimman laatikon perälle.

Kakkapöksy

9-vuotias Sauli oli muiden lasten kanssa vanhan talon raunioissa leikkimässä hippaa. Sauli oli äitinsä kanssa mökillä, mutta alueella oli monia kesämökkejä vierekkäin, ja niiden lapset kokoontuivat mökkien lähistöllä sijaitsevan vanhan talon raunioihin. Noidan talon raunioiksi niitä sanottiin. Puhuttiin, että 150 vuotta sitten talossa oli asunut noita.

Sauli juoksi hippaa pakoon raunioista ulos. Katriina, hippa, ajoi häntä takaa. Yhtäkkiä Sauli tunsi, että hänellä oli jotain kosteaa housussa. Sauli tajusi: Hänelle oli tullut kakat housuun!

”Hyi, mikä täällä haisee?” Katriina kysyi.

”En tiedä”, Sauli vastasi. Hän ei halunnut myöntää totuutta.

”Se haju tulee sinusta”, Katriina sanoi. ”Sä kakit

housuusi!”

Muut lapset tulivat ulos seuraamaan tilannetta.

”Sauli kakkasi housuunsa”, Katriina sanoi. ”Se on kakkapöksy!”

”Kakkapöksy!” muut lapset lällättelivät. Yksi lapsista sanoi jopa sellaisen ruman p:llä alkavan sanan, jota emme toista tässä, koska aiheestaan huolimatta tämä on varsin siisti tarina.

Itkien Sauli meni kesämökilleen vaihtamaan vaatteita. Äiti epäili Saulin olevan sairas, eihän nyt ison pojan pitäisi kakkia housuunsa, eikä päästänyt Saulia enää ulos sinä päivänä.

Seuraavana päivänä sama toistui. Sauli juoksi raunioista ulos hippaa pakoon ja hänellä tuli taas kakat housuun. Ilkkumiset ja vaatteidenvaihtokin toistuivat.

Kolmantena päivänä Sauli meni taas raunioihin.

”Kakkapöksy!” Katriina sanoi Saulille heti kun Sauli saapui raunioihin. ”Me ei oteta kakkapöksyä peliin. Mene kotiin.”

Muut lapset tukivat Katriinaa, ja itku kurkussa Sauli palasi kesämökilleen.

”Muut ei ota mua leikkiin”, Sauli sanoi mökillä äidille.

”Älähän nyt itke”, äiti sanoi. ”Ehkä on parempikin, ettet mene raunioihin, jos siellä on niin jännittävää, että tulee kakat housuun.”

Illalla Pasi, eräs lapsista, saapui Saulin luo.

”En aamulla halunnut puolustaa sinua, ettei minua sa-
nottaisi kakkapöksyn kätyriksi”, Pasi sanoi, ”mutta voin
käydä luonasi leikkimässä.”

Sauli vähän kummaksui, että mikä tämä tällainen ka-
veri oli, joka ei puolustanut häntä muiden nähden, muttei
Sauli yksinkään halunnut olla. Niinpä Sauli kutsui Pasiin
sisään.

”Noitatalossa on varmaan taikaa”, Pasi sanoi.

Saulia kakkiminen nolotti yhä, ja hän oli valmis taker-
tumaan mihin tahansa selitykseen. ”Ja noita saa lapset
kakkimaan housuunsa”, hän sanoi.

”Niin sen pitää mennä”, Pasi sanoi. ”Löytyisiköhän
 netistä jotain tietoa siitä noitatalosta?

Sauli ja Pasi olivat liian pieniä etsimään tietoa netistä,
 joten Saulin äiti pyydettiin avuksi. ”Muistaakseni kunnan
 kotisivulla oli jotain tietoa siitä noidasta”, äiti sanoi.

Äiti löysikin tietoa noitatalosta. Siinä asunut noita, Kalmeri, oli ollut mies. 150 vuotta sitten oli ollut miespuolisiakin noitua. Lisäksi äiti löysi netistä kartan siitä, millainen noidan kotipiiri oli ollut.

”Tuossa oli noidan talo”, äiti näytti kartasta. ”Ja tuossa oli noidan huussi.”

”Mikä on huussi?” Pasi kysyi.

”Se on sellainen ulkovessa”, Sauli vastasi. ”Meillä on täällä mökillä sellainen.”

”Hetkinen!” Pasi sanoi. ”Tuo huussin kohtahan on se, missä sinä...”

Sauli tajusi. ”Niinpä onkin...”

”Mitä te kuiskitte?” äiti kysyi.

”Ei mitään”, pojat vastasivat.

Kun äiti oli lähtenyt laittamaan ruokaa, pojat jatkoivat keskustelua.

”Aina kun sulta tuli kakat housuun, olit juuri siinä kohti, missä noidan vessa oli aikanaan sijainnut”, Pasi sanoi.

”Joo”, Sauli vastasi. ”Mähän voin käydä raunioissa, kunhan vain vältän sitä yhtä kohtaa.”

”En kylläkään usko, että muut lapset ottaa sua enää

peleihin”, Pasi sanoi. ”Mutta miksi se huussinpaikka ei vaikuta muihin kuin suhun?”

”En tiedä”, Sauli vastasi.

Tilanne jatkuikin samanlaisena. Saulia ei otettu mukaan rauniohippaan, ja Pasi jakoi aikansa rauniohipan ja Saulin kanssa.

Sitten Saulin isä pääsi lomalle ja tuli mökille äidin ja Saulin seuraksi.

”Mitäs olet puuhaillut?” isä kysyi Saulilta.

”Olen leikkinyt hippaa noitalalon raunioissa”, Sauli vastasi. ”Ja sit yhen Pasin kanssa.” Kakkaamista Sauli ei halunnut isälleen mainita.

”Se noitahan oli itse asiassa sinun isoisoisoisosetäsi”, isä vastasi.

”Voiko noidan taitat vaikuttaa helpommin noidan sukulaisiin kuin muihin?” Sauli kysyi innostuen.

”Ei noitien taitat oikeasti tehoa”, isä vastasi. ”Noidat vain kuvittelee olevansa noitia, ja jotkut ihmiset sitten uskovat heitä.”

Aikuiset eivät ehkä uskoneet taikuuteen, mutta Sauli tiesi, että noidan huussinpaikassa oli edelleen taikaa. Sauli

epäili, että se vaikutti juuri häneen eikä muihin siksi, että hän oli noidalle sukua.

Illalla Pasi tuli käymään, ja Sauli kertoi Pasille olevansa sukua noidalle.

”Onpa jännittävää”, Pasi sanoi. ”Mulla on noidan sukulainen kaverina. Odotas, kun kerron tämän muille lapsille. Pääset varmasti taas leikkiin mukaan.”

Sauli juoksi Katriinaa pakoon ulos raunioista. Katriina oli hippa. Yhtäkkiä Sauli teki oudon käännöksen, ja Katriina sai hänet kiinni. Huussin kohta oli ollut pakko kiertää. Oli parempi olla hippa kuin kakkapöksy.

Äreäkäävän nettiopisto

11-vuotias Emmi oli kotonaan, kun ovikello soi. Emmi ajatteli, että siellä varmaan oli Kaisa.

Kaisa oli Emmin bestis. Heillä oli paljon yhteistä. He olivat samalla luokalla. Kumpikin fanitti Harry Potter -kirjoja ja oli hyvä äidinkielessä. Kumpikin myös inhoi matematiikkaa ja sai siitä huonoja arvosanoja. Emmi muisti, kuinka hän ja Kaisa olivat katsoneet toisiaan ja pyöritelleet silmiään, kun ope oli matematiikan tunnilla sanonut: ”Matematiikkaa tarvitsee kaikilla aloilla. Jatkattepa peruskoulun jälkeen opintojanne kuinka tahansa, käytännössä kaikissa jatko-opinnoissa on matematiikan kurssi.”

Emmi avasi, ja Kaisa tuli sisään. Kaisa oli jostain syystä innoissaan. Emmin huoneessa Kaisa sanoi: ”Löysin

netistä Äreäkäävän nettiopiston. Siellä opetetaan taikuutta. Siellä voi suorittaa erilaisia taikuuskursseja netin kautta, ja kuka tahansa voi liittyä sinne.”

”Älä höpsi”, Emmi sanoi. ”Ei taikuus toimi oikeasti. Taikuus toimii vain tarinoissa.”

”Kyllä Äreäkäävän taikuus toimii”, Kaisa sanoi. ”Liityin jo sinne.”

”Sinua huijataan”, Emmi sanoi. ”Etkö näe, kuinka he opiston nimessäkin kopioivat Harry Potteria pikkuisen muutellen. Harry Potterissa on Tylypahkan koulu.”

”Kyllä Äreäkäävässä opetetaan ihan toimivaa taikuutta”, Kaisa sanoi. ”He vain Harry Potter -viittauksilla houkuttelevat opiskelijoita. Sain jo liittymislahjana pienen loitsun.”

Kaisa napsautti sormiaan, ja hänen kämmenestään nousi pieni tulenliekki. Kaisa puhalsi tulenliekin sammuksiin.

”No näytä sitä nettisivua sitten”, Emmi sanoi.

Kaisa avasi Emmin tietokoneen ja kirjoitti selaimen osoitteen, jota emme toista tässä, ettei kenellekään luki-joista heräisi houkutusta liittyä Äreäkäävän nettiopistoon.

Sivulla luki ”ÄREÄKÄÄVÄN NETTIOPISTO. Opi

taikuutta netin välityksellä.” Seuraavaksi oli ”LIITY”-nappi, ja sivun alalaidassa luki punaisella, vilkkuvalla tekstillä: ”Varoitus! Jos reputat yhdenkin kurssin, sinut erotetaan opistosta ja päällesi langetetaan kirous.”

”Eikö tuo ole vaarallista?” Emmi kysyi. ”Jos vahingossa reputtaa kurssin, saa päälleen kirouksen.”

”Ei vaan pidä reputtaa”, Kaisa sanoi. ”Pitää vain opiskella tunnollisesti. Ajattele nyt, me kaksi yhdessä oppimassa taikuutta.”

”En kyllä uskalla liittyä”, Emmi sanoi.

Tytöille tuli riitaa. Kumpikin pystyi kannassaan. Kaisa oli liittynyt opistoon ja tahtoi Emminkin liittyvän. Emmi puolestaan ei uskaltanut liittyä. Lopulta Kaisa poistui vihaisena Emmin luota.

Seuraavana päivänä välitunnilla Emmi näki Kaisan räpläävän kännykkäänsä.

”Mitä teet?” Emmi kysyi.

”Olen Äreäkäävän oppilaiden chatissa”, Kaisa vastasi.

”Onko se kivaa?” Emmi kysyi.

”Mene pois”, Kaisa vastasi. ”Minulla ei ole aikaa jutella pölvien kanssa.”

”Minkä ihmeen pölvien?” Emmi ihmetteli.

”Pölvä on ihminen, joka ei osaa taikuutta”, Kaisa sanoi.

Emmi ajatteli, että tuossakin opisto kopioi Harry Potteria. Pölvä oli samalla logiikalla muodostettu sana kuin jästi. Pölvästi ja jästipää. Tyttöjen välit olivat kuitenkin poikki, ja Emmi poistui Kaisan luota.

Tämän jälkeen Kaisa viettikin kaikki välitunnit ja vapaa-aikansa joko suorittaen Äreäkäävän kursseja puhelimellaan tai vaihtoehtoisesti Äreäkäävän oppilaiden chatissa. Emmi puolestaan löysi uusia kavereita. Sellaisia, jotka välitunnilla menivät salaa nurkan taakse polttamaan tupakkaa. Emmikin kokeili tupakkaa, mutta se yskitti häntä niin paljon, että hän päätti, ettei tupakka sovi hänelle.

Parin viikon päästä Kaisan taikavoimat olivat kasvanneet, ja Emmistä näytti siltä, että Kaisa käytti taikavoimiaan lähinnä opettajien kiusaamiseen, sen tavallisen alakoulun, ei Äreäkäävän. Kerran kaikki opettajat juoksivat hädissään ulos opettajainhuoneesta, ja Kaisa kehusteli kaikille taikoneensa opettajien kahvin sokerin suolaksi.

Toisen kerran englanninopettajan englanninkieliset lauseet muuttuivat kontinkielisiksi. ”Komatäntti onkontti

konakyntti”, opettaja sanoi. Kolmannen kerran enkeli ilmestyi uskonnontunnilla ja sanoi, että Raamatun ope-
tukset on peruttu.

Eräänä aamuna koulussa kiersi huhu, että Kaisalla on jo-
ku tarttuva tauti, ja että hänen lähellään ei kannata olla.
Ennen koulupäivän alkua Kaisa istuikin yksin penkillä, ja
Emmi meni hänen luokseen.

Kaisan kasvot olivat mustien näppylöiden peitossa.
”Reputin Taikaulottuvuuden geometriaa -kurssin”, Kaisa
sanoi Emmille.

”Mites sinä silleen?” Emmi kysyi.

”Se oli ihan tyhmä kurssi”, Kaisa sanoi. ”Ei siellä edes
opittu yhtään loitsua, siellä piti vain laskea. Se oli teoria-
kurssi.”

”Erotettiin sinut Äreäkäävästä?” Emmi kysyi.

”Joo”, Kaisa vastasi, ”ja päälleni langetettiin kirous.
Minusta tulee aikaa myöten yhä rumempi ja rumempi.
Nämä näppylät ovat vain alkua.”

”Eikö kirousta voi kumota?” Emmi kysyi.

”Ennen kuin käyttäjätunnukseni peruttiin, ehdin ko-
poida itselleni kumousloitsun Äreäkäävän loitsutietokan-

nasta”, Kaisa sanoi.

”Mikset ole tehnyt kumousloitsua?” Emmi kysyi.

”Sen tekemiseen tarvitaan kaksi ihmistä”, Kaisa sanoi. ”Ja kun olen tämän näköinen, kukaan ei tahdo olla lähelläni. Sinäkin varmaan vihaat minua.”

”Enkä vihaa”, Emmi sanoi. ”Tahdon olla taas bestiksesi. Tehdään loitsu yhdessä, jos tällainen pölvä kelpaa.”

Emmi ja Kaisa kuljivat koulupäivän jälkeen Kaisan luokse. He olivat taas bestiksiä. He olivat menossa tekemään kirouksen kumousloitsua. Sillä oli kiire, koska Kaisalle oli jo kasvamassa koukkunenä ja pitkä leuka.

Kaisan luona Kaisa alkoi lukea loitsun ohjeita: ”Seisomme vastakkain. Ensin taputamme molemmat kerran tavallisesti, sen jälkeen minun vasen käteni taputtaa sinun oikeaa kättäsi, sen jälkeen kaksi tavallista taputusta, sen jälkeen minun oikea käteni taputtaa sinun vasenta kättäsi...”

Kaisa lopetti: ”Samalla luemme yhdessä tällaista lorua.”

Emmi ajatteli, että tämähän oli kuin ne leikit, joita hän ja Kaisa olivat leikkineet ekaluokalla.

Tytöt taputtivat ja lukivat samalla lorua:

”Kumoo, kumoo,
rumennusloitsu

Kumoo, kumoo
että tyttö taas kaunis ois

Kumoo, kumoo
Ettei kukaan halveksois

Kumoo, kumoo
vaan”

Kun loru oli valmis, huoneen keskelle ilmestyi ovi.

”Tuo ovi vie huoneeseen, jossa on vipu”, Kaisa sanoi.
”Vivusta kirouksen voi pistää off-asentoon.”

Kaisa jatkoi: ”Minä menen sinne, sinun ei tarvitse. Sinä voit pysyä täällä.”

”Ei”, Emmi sanoi. ”Minä olen sinun bestiksesi. Minä tulen sinne minne sinäkin.”

Tytöt avasivat oven ja astuivat taikahuoneeseen. Huone oli muuten tyhjä, mutta siellä oli suuri vipu

väännettynä on-asentoon. Mutta voi! Vipu oli niin korkealla, ettei kumpikaan tytöistä ylittänyt siihen. He yrittivät hyppäämälläkin, mutta silloinkin vipu oli juuri ja juuri ulottumattomissa.

”Jos tällainen pölvä saa ehdottaa, niin mennään hakemaan tuoli sinun huoneestasi”, Emmi sanoi. ”Se avulla yllämme.”

”Ei se toimi”, Kaisa sanoi. ”Jos täältä poistuu, tänne ei voi palata.”

Tytöt pähkäilivät aikansa, ja sitten Emmi keksi:

”Minä asetun kyykkyyn vivun alle, ja sinä voit nousta olkapäilleni.”

Näin tehtiinkin, ja Kaisa yletti vääntämään vipua.

Kun vipua oli väännetty, Emmi ja Kaisa huomasivat olevansa Kaisan huoneessa, ja Kaisan kasvot olivat palautuneet tavallisiksi.

”Kiitos, bestis”, Kaisa sanoi. ”Kiros on kumottu. Minulla on yhä ne taikavoimat, jotka ehdin oppia Äreäkäävässä. Kiitokseksi sinulle voin taikoa J.K. Rowlingin omistuskirjoitukset kaikkiin Harry Potter -kirjoihisi.”

”Pliis, ei enää oikeita taikoja”, Emmi sanoi. ”Tästedes taitat saavat pysyä kirjojen kansien välissä.”

”Kirjojen kansien välissä tuo loitsu pysyisikin”, Kaisa sanoi ilkkurinen ilme kasvoillaan.

”Kyllä sinä tiedät, mitä tarkoitan”, Emmi vastasi.

Ja sen Kaisa todentotta tiesikin!

Boa

”Pelataan isän petankkipalloilla”, 10-vuotias Justus sanoi.

”Joo!” 5-vuotias Kaius vastasi.

Itse asiassa Justusta ja Kaiusta oli ankarasti kielletty koskemasta isän petankkipalloon, koska ne olivat kallista. Virallisia kilpailupalloja, niinkuin isä sanoi. Isä ja äiti olivat kuitenkin lähteneet konserttiin, joten he eivät olleet näkemässä. Ensimmäistä kertaa Justus oli muutaman tunnin vastuussa Kaiuksesta.

Pojat ottivat petankkipallot kaapista ja menivät pihalle. ”Tuolla Kuopassa muuten asuu käärme”, Justus sanoi. Kuoppa oli laitettua pihaa reunustava alue, joka oli kasvillisuuden peitossa. Se oli laitettua pihaa alempana, joten sitä kutsuttiin Kuopaksi. Kuopan toisella puolella oli hiekkatie.

”Hui!” Kaius sanoi Justuksen käärmejutulle. ”Ei kai. Onko Suomessa muka käärmeitä?”

”Joo on Suomessa”, Justus sanoi. ”Kuopassakin on! Se on ainakin kymmenen metriä pitkä boakäärme.”

Kaius oli kauhuissaan.

Justus jatkoi: ”Se on kuristajakäärme. Jos ihminen menee Kuoppaan, se käärme kietoutuu ihmisen kaulan ympäri ja kuristaa ihmisen kuoliaaksi. Näin se kiemurtelee.”

Justus näytti käärmeen kiemurtelua käsillään, ja Kaius oli jo peloissaan lähdössä sisälle. Justus naureskeli mielessään, kuinka helppoa Kaiusta oli huijata.

”Pihalla voi kuitenkin olla”, Justus sanoi. ”Se käärme ei tule pois Kuopasta.”

Kaius päätti pysyä pihalla, mutta heitti kuitenkin pelokkaita katseita Kuoppaan.

Petankkipeli alkoi. Pojat heittelivät palloja. Justus pystyi sihtaamaan sen verran kun petankkipalloja nyt nurmikolla pystyi sihtaamaan. (Lukijalle kerrottakoon, että petankkia on parempi pelata hiekalla kuin nurmikoilla.) Kaiukselta sen sijaan pallot lentelivät miten sattuu. Metallipallot olivat liian raskaita viisivuotiaalle.

Sitten Kaiuksen heittäämä pallo vieri Kuoppaan.

”Minä käyn hakemassa sen”, Justus sanoi.

”Mut siellä on se käärme”, Kaius varoitti.

”Kyllä isoveljet voi mennä sinne”, Justus sanoi ja alkoi laskeutua kuopan reunaa.

Kaius katseli kauhuissaan.

Väistellen nokkosia Justus etsi palloa kasvillisuuden seasta, kun hän näki jotain liikettä heinikossa. Justus ajatteli, että siellä oli rotta, ja jatkoi etsimistä. Yhtäkkiä Justus tajusi tuijottavansa silmästä silmään valtavaa käärmettä.

Justus panikoi ja alkoi kiivetä kuopan reunaa ylös, mutta hänen kenkensä lipsuivat. Käärme oli hänen takanaan. Justus kiersi käärmeen ja alkoi juosta kasvillisuuden läpi kohti hiekkatietä. Hänestä tuntui, että käärme seurasi häntä, ja kasvillisuus hidasti hänen kulkuaan. Kengät lipsuivat ja nokkoset polttelivat. Vihdoin Justus saavutti hiekkatien. ”Huh! Onneksi se käärme ei pääse Kuopasta pois”, hän ajatteli. Hiekkatien ja pihan välissä oli myös portaat, ja Justus kiipesi niitä Kaiuksen luo.

Ajatukset risteilivät Justuksen päässä. Ei Kuopassa oikeasti pitänyt olla käärmettä. Hän oli vain pelotellut pik-

kuveljeään. Enemmän kuin käärme, häntä harmitti kuitenkin isän petankkipallon häviäminen. Hänellä ei ollut lupaa pelata palloilla, ja isä olisi vihainen hänelle. Vaikka Kaius oli tehnyt ratkaisevan heiton, Justus oli vastuussa Kaiuksesta. Ja käärmeen takia palloa ei voisi mennä etsimään.

Justus ajatteli kuumeisesti. Sitten hän keksi: Siilithän syövät käärmeitä.

”Kohta tulee siili ja syö sen käärmeen”, Justus sanoi Kaiukselle.

”Siilit on pieniä”, Kaius sanoi. ”Ei siili pysty kymmenmetristä käärmettä syömään.”

”Se onkin kaksi metriä pitkä ja metrin korkea siili”, Justus sanoi.

”Ei niin suuria siilejä ole”, Kaius sanoi.

”On niitä yksi”, Justus sanoi. ”Siksi se ei olekaan vielä ehtinyt käydä meidän käärmettä syömässä. Sillä siilillä on aikataulu.”

”Milloin se tulee?” Kaius kysyi.

”Kolmen minuutin päästä”, Justus vastasi.

Kaius oli edellisellä viikolla saanut lahjaksi rannekelon, ja hän ryhtyi katsomaan siitä kolmea minuuttia.

”Minuutti mennyt!”

”Kaksi minuuttia mennyt!”

Kun aika oli kulunut, Kaius katsoi Kuoppaan ja sanoi:
”Hei, tuolla se siili on!”

Justus katsoi kanssa, ja kasvillisuuden seasta todentotta näkyi metrin korkean siilin piikit.

Isä oli lähdössä petankkia pelaamaan. Petankkipallot olivat isän silmäterä, ja hän tarkisti, että kaikki pallot olivat tallella. Kyllä, siellä ne olivat. Justus katsoi myhäillen isän lähtöä. Hän oli saanut palautettua pallot juuri ennen kuin vanhemmat olivat saapuneet konsertista. Tietäisipä isä, millaisen seikkailun yksi palloista oli käynyt läpi.

Lasten Manaaja

Joe oli tuhma poika. Kun hänen vanhempansa illalla sanoivat, että Joen pitää harjata hampaansa, Joe sanoi: ”Joo, joo”. Siitä huolimatta hän vain jatkoi videopelin pelaamista. Kun vanhemmat käskivät uudestaan, Joe vastasi taas ”Joo, joo” ja jatkoi pelaamista. Vasta viidennellä tai kuudennella kerralla Joe uskoi.

Kun Joen äiti sanoi, että Joen pitää lopettaa leikkiminen ja tulla auttamaan äitiä kotitöissä, Joe heittäytyi selälleen lattialle ja alkoi huutamaan, että hän haluaa leikkiä. Muihin vanhempien käskyihin hän yleensä vastasi: ”Miks mun muka pitäs tehdä niin?” Joe olikin usein arestissa.

Oikeastaan Joe olisi halunnut olla kiltti. Hän ei olisi halunnut, että hänen vanhampansa olivat vihaisia hänelle,

eikä hän olisi halunnut olla jatkuvasti arestissa. Joe ei kuitenkaan pystynyt olemaan kiltti, koska hänen sisällään asui demoni.

Demonit ovat pahoja, näkymättömiä henkiolentoja, vähän kuin aaveita tai mörköjä. Ne muuttavat ihmisten sisään ja saavat ihmiset tekemään kaikkea tuhmaa. Joen vanhemmat olivat surullisia ja ymmällään Joen käytöksen takia. He eivät olleet kuulleet demoneista eivätkä ymmärtäneet, mikä Joea vaivasi. Demonit osaavat salata itsensä, joten Joe ei itsekään tiennyt demonista.

Joen naapuriin oli muuttanut uusi setä. Kun Joen vanhemmat kertoivat sedälle Joen käytöksestä, setä sanoi, että hän osaa auttaa. Setä oli nimittäin manaaja. Manaajat ovat pappeja, jotka tietävät demoneista ja osaavat häätää niitä.

Setä satoi Joen köysillä sänkyyn. Sitten hän otti Raamattunsa, puki ylleen papinkaapunsa ja huusi demonille: ”Jeesuksen nimeen käsken sinua!” Demoneja karkoitetaan sanomalla demonille näin.

Demoni oli kuitenkin sitkeä, ja se sai Joen huutamaan: ”Jeesus syö kakkaa!” Demonit saavat tosiaan pienet pojat huutamaan näin tuhmia asioita.

Setä ei luovuttanut, vaan huusi ankarammin: ”Jeesuksen nimeen käsken sinua!”

Demoni kamppaili vastaan ja sai Joen sängyn leijumaan ilmassa. Demonin pauloissa Joe huusi: ”Jeesus syö kakkaa!”

Setä huusi vielä ankarammin: ”Jeesuksen nimeen käsken sinua!”

Demoni sai Joen pään pyörimään ympäri, ja demonin pauloissa Joe huusi: ”Jeesus syö kakkaa!”

Näin jatkettiin. Yhä uudestaan setä huusi ”Jeesuksen nimeen käsken sinua!” ja yhä uudestaan Joe vastasi ”Jeesus syö kakkaa!”

Lopulta sedän käsky tepsii. Joen rinnasta suihkusi tulivana ylös taivaaseen, ja demoni poistui sen mukana. Demonin poistuttua oli taas aivan tavallista.

Kun demoni oli poistunut, Joesta tuli kiltti poika. Hän totteli aina vanhempiaan kuuliaisesti ja muisti joka aamu kammata tukkansa siististi. Joe alkoi myös käydä joka sunnuntai kirkossa kiitoksena Jeesukselle siitä, että Jeesuksen avulla hän oli päässyt eroon demonista.

Viimeinen leikki

”Nyt sä lähdet tästä pelistä pois.” Sormi osoitti Jarkkoon. Oltiin alkamassa pihalla piilosta, ja Jarkko olisi etsijä.

Viime hetkellä Anni juoksi vielä kulman takaa: ”Pääseekö peliin?”

”Joo, just kerkisit”, Jarkko sanoi. ”Me ollaan piilosta, ja mä olen etsijä.”

Pihan sääntöjen mukaan Annin olisi pitänyt uutena leikkijänä jäädä etsijäksi, mutta Jarkko taisi olla vähän pihkassa Anniin.

Jarkko laski sataan, ja muut lapset juoksivat piiloihin. Sitten Jarkko alkoi etsimään.

”Heikki löydetty!”

”Kaisa löydetty!”

”Markus löydetty!”

Jarkko löysi muut lapset nopeasti, mutta Annia ei löytynyt. Anni olikin pihan mestaripiiloutuja. Kerran hän oli ahtautunut roskapönttöön, eikä kukaan osannut katsoa sieltä. Hänen vaatteensa olivat haiseet leikin jälkeen. Toisen kerran hän oli kiivennyt autotallin katolle ja nureskellut sieltä etsijälle.

Lopulta kaikki lapset päättivät auttaa Jarkkoa löytämään Annin. Katsottiin autotallin katto, roskapöntöt, kaikki marjapuskat, pensasaita, ja niin edelleen. Jopa naapurin piha koluttiin läpi, vaikkei sinne pihan piilossääntöjen mukaan saanutkaan piiloutua. Annia ei vain löytynyt.

Sitten Annin äiti huusi kaikki lapset kokoon. ”Kuulkaa, mulla olisi huonoja uutisia”, Annin äiti sanoi itkeeneen näköisenä. ”Anni käveli eilen varomattomasti päin punaisia. Auto ajoi hänen päälleen ja hän joutui sairaalaan. Tunti sitten sairaalasta soitettiin, että Anni on kuollut.”

Niin. Kyllähän haamu pystyi halutessaan pysymään näkymättömissä. Jostain kuului Annin hihitys.

Isä

8-vuotias Jarmo kömpi aamupalalle. Äiti ja isä olivat jo juomassa kahvia.

”Osaat jo hillitä itsesi aika hyvin”, äiti sanoi isälle. ”Mutta etkö voisi opetella hillitsemään itsesi vielä paremmin?”

Isä oli taas ollut yön lähiön kaduilla murisemassa ja ulvomassa.

”Yritän parhaani”, isä sanoi, ”mutta suden luonto vetää puoleensa.”

Jarmoa koulupäivä pelotti. Luokkakaverit taas piruilisivat Jarmolle isästä. Jarmo kuitenkin ymmärsi, ettei asialle voisi mitään. Isä nyt oli sellainen. Isä kyllä hävetti Jarmoa. Miksei Jarmolla voinut olla tavallista isää niinkuin useimmilla muilla?

Jarmo oli arvannut oikein. Koulussa luokan pojat esitivät Jarmolle isän murinaa ja ulvomista.

”Tämmöinen sun isä on”, he sanoivat Jarmolle muristuaan.

Jarmoa hävetti. Yksi luokkakaveri jopa näytti Jarmolle, kuinka isä haroi käsiensä kynsillä ilmaa ulvoessaan kadulla.

Tämä oli edessä joka kuukausi. Jarmon isä oli nimittäin ihmissusi. Täysikuun öinä hän sai suden piirteitä. Hänelle kasvoi kuono, pitkät kynnet ja enemmän karvoja, ja hän juoksi yön kaduilla ulvomassa ja murisemassa haroen käsiensä pitkillä kynsillä tyhjää. Aamulla hän taas muuttui tutuksi, tavalliseksi isäksi.

Opettaja oli yrittänyt sanoa luokkatovereille, ettei Jarmo voinut mitään isälleen, mutta ei se auttanut. Täydenkuun jälkeisenä koulupäivänä Jarmo sai häpeillen katsella luokkakavereiden imitaatioita hänen isästään.

Kun Jarmo oli tullut koulusta kotiin, hän sanoi äidilleen: ”Eikö isälle voisi tehdä jotain? Kaverit kiusaa mua koulussa isästä.”

”Kuule Jarmo”, äiti sanoi. ”Isä hillitsee itsensä ihmisudeksi hirvittävän hyvin. Enää hän ei särje paikkoja tai

edes häiritse sinun yöntäsi. Monet ihmissudet vahingoittavatkin muita ihmisiä, mutta isä ei ole yhtään sellainen.”

Jarmo muisti, kun isä oli ensimmäisiä kertoja muuttanut ihmissudeksi. Jarmo oli silloin ollut kuusi-vuotias ja saanut juuri hienon punaisen leikkipaloauton. Täydenkuun yönä isä oli tullut riehumaan Jarmon huoneeseen ja heittänyt paloauton seinään. Sen jälkeen sillä ei enää voinut leikkiä. Nykyisin isä meni ulos ulvomaan, ja Jarmon pleikkakin sai olla rauhassa.

Parin viikon päästä Jarmo kuuli huhun koulussa. Lähiöön, Pirunketotielle, oli muuttanut äijä, joka seuraavana täydenkuun yönä aikoi ampua ihmissuden. Äijällä oli kuulemma sitä varten hopealuotejakin. Ihmissuden voi nimittäin tappaa vain ampumalla sitä hopealuodilla.

Jarmo järkyttyi. Kyllähän isä hävetti häntä, mutta ei hän silti isän halunnut kuolevan. Kaikesta huolimatta hän rakasti isäänsä kuten kuka tahansa poika rakasti isäänsä. Luokkatoverit tuntuivat oikein nautiskelevan, kun pääsivät pelottelemaan Jarmoa tämän isän kuolemalla.

Jarmo hautoi pari päivää pelkoa isän kuolemasta, kunnes hän päätti mennä puhumaan tappajaäijälle. Jarmo

kertoisi, että isä oli hänelle kaikesta huolimatta rakas isä, eikä tätä saisi tappa.

Jarmo meni Pirunketotielle ja näki, että äijän talon edessä oli mielenosoitus. ”Jätä Aimo rauhaan”, mielenosoittajien kyltit sanoivat. ”Aimoa ei saa tappa.” Aimo oli Jarmon isän nimi. Lähiön ihmiset olivat tulleet puolustamaan Jarmon isää.

Jarmo näki naapurin sedän tulevan tappajaäijän luota. Naapurin setä sanoi megafoniin: ”Puhuin Karin kanssa ja selitin, että Aimo ei ole kenellekään minkäänlainen uhka. Kari lupasi jättää Aimon rauhaan.”

Yleisö hurrasi. Silloin Jarmo tajusi, että vaikka isä oli kummajainen ja hänen omituisuuksista piruilitiin, lähiössä isästä välitettiin sellaisena kuin tämä oli.

Johdatus Taika=Oppiin

10-vuotias Mikael oli mummon vintillä. Oli sadepäivä, ja Mikael oli kyllästynyt pelaamaan pleikallaan. Niinpä mummo oli sanonut, että Mikael voisi käydä katsomassa vintiltä, jos siellä olisi kiinnostavia kirjoja.

Mikael kömpi vintillä roinan seassa. Vanhoja kuvaputkittelkkareita, kirjoituskone, suksia, ja sen sellaista. Lopulta kirjahylly löytyi. ”Nuori Heimopäällikkö”, ”Kainuun sissit”, ”Pennsylvanian valloittajat”. Ikivanhoja poikien seikkailuromaaneja oli vaikka kuinka. Mielenkiintoisin oli kuitenkin vanha, ohut vihkonen, jonka nimi oli ”Johdatus Taika=Oppiin”.

Mikael otti kirjat ja vihkosen mukaansa ja meni huoneeseensa. Itse asiassa Mikael asui mummonsansa kanssa. Hänen vanhempansa olivat kuolleet auto-

onnettomuudessa hänen ollessa pieni.

Iltapäivällä sade oli laantunut, ja Mikael oli ulkona Auroran, Petterin ja Danielin kanssa. He olivat usein neljästään.

”Ollaan armeijaa”, Mikael sanoi. ”Minä olen kenraali.”

”Joo”, muut vastasivat.

Armeijaa leikittiin niin, että lapset juoksivat luonnossa jonossa, kenraali ensimmäisenä. Jos kenraali esimerkiksi hyppäsi tietyltä kiveltä tai koski tiettyä oksaa, muiden piti tehdä samoin.

Lapset kirmasivat metsässä, Mikaelin ollessa kenraali kuten yleensä. Itse asiassa Mikael teki lapsiporukassa aina päätökset, ja muut seurasivat.

Tämä kerta oli kuitenkin erilainen. ”Miks sä olet aina kenraali?” Petteri kysyi Mikaelilta. ”Minäkin tahdon olla joskus kenraali.”

Muut tukivat Petteriä, ja Mikael tunsu johtajanasemansa uhatuksi. Niinpä Mikael sanoi: ”Ei olla enää armeijaa. Mennään meille tekemään taikoja. Löysin aamalla vintiltä vanhan taikakirjan.”

”Missäs silinteri ja taikasauva on?” Daniel kysyi. ”Taikurilla pitää olla sellaiset.”

”Tämä ei ole sellaista taikuutta”, Mikael sanoi. ”Tässä kirjassa on esimerkiksi varastusloitsu. Tehdään se ja viedään mummolta tekohampaat suusta. Hän näyttää hasulta ilman niitä.”

Mikael alkoi lukea ohjetta, ja lapset piirsivät hiekkaan monta metriä ison ympyrän ja sen sisään viisisakaraisen tähden.

”Sitten täytyy lukea loitsu”, Mikael sanoi ja alkoi lukemaan. ”Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit, sed eiusmod tempor incididunt ut labore et dolore magna aliqua.”

”Sitten lerpä... lepracha... leprechaunin pitäisi ilmestyä”, Mikael jatkoi.

Leprechaun ilmestyikin viisisakaraisen tähden keskelle. Se näytti muuten tontulta, mutta sillä oli suipot korvat sekä vihreät vaatteet ja hiippalakki.

”Varasta mun mummon tekarit”, Mikael sanoi.

”Enpä taida viitsiä”, leprechaun sanoi ja katosi.

Lapset ihmettelivät, mitä oli tapahtunut, ja Mikael jatkoi vihkosen lukemista. ”Täällä sanotaan, että leprechaun

saattaa joskus viedä jotain muuta kuin on pyydetty.”

Aurora, Daniel ja Petteri alkoivat puhumaan, kuinka huono taika se oli ollut. Mikael tunsi johtajanasemansa uhatuksi ja yritti kuumeisesti keksiä lapsille tekemistä. ”Mennään meille pelaamaan pleikkaa.”

”Missäs se pleikka on?” Petteri ihmetteli Mikaelin luona.

”Voi ei”, Mikael sanoi. ”Leprechaun vei sen.” Mikael oli järkyttynyt. Pleikka oli hänelle rakas, hänen lempilelunsa. Nyt hän ei pystyisi pelaamaan sillä. Johtaja ei kuitenkaan voinut olla järkyttynyt, joten Mikael ei näyttänyt tunteita ulospäin.

”Mites se saadaan takaisin?” Aurora sanoi.

Mikael luki taikavihkosta. ”Täällä sanotaan, että leprechaun piilottaa saaliinsa lähistölle.” Mikael jatkoi: ”Nyt mä tiedän! Muodostetaan etsintäpartio. Minä olen partion johtaja.”

”Mä haluan olla johtaja”, Aurora sanoi. ”Kyllä tyttökin voi olla johtaja.”

”Ei kun mä olen johtaja!” Mikael ärähti. ”Mennään katsomaan hiidenkirnulta. Se pleikka on varmasti siellä.”

Hiidenkirnu oli kilometrin päässä sijaitseva iso kuop-

pa kalliossa. Tarinan mukaan jättiläiset olivat tehneet sen muinaisina aikoina, ja paikalla oli mystinen maine.

Lapset kävelivät hiidenkirnulle, mutta pleikkaa ei ollut siellä. ”Katsotaan seuraavaksi hirviluola”, Mikael sanoi.

Lapset kävelivät tunteja katsoen kaikki lähiseudun erikoiset paikat, mutta pleikkaa ei löytynyt.

Aurora sanoi lopulta: ”Mikaelin johdolla pleikkaa ei löydy. Minä olen nyt etsintäpartion johtaja.”

Petteri ja Daniel tukivat Auroran vaatimusta, ja Mikael joutui luopumaan johtajanpaikasta.

Aurora sanoi: ”Katsotaan Mikaelin vintiltä. Siellä on kaikkea Mikaelin mummon sälää.”

Lapset kävelivät Mikaelin talolle ja menivät ullakolle. Lapset kulkivat sälän seassa, mutta pleikkaa ei löytynyt. Lopulta Mikael keksi katsoa kirjahyllystä, jossa oli nyt tyhjää tilaa. Ja siellähän pleikka oli, juuri sillä paikalla, mistä Mikael oli ottanut taikavihkosen.

Lapset leikkivät armeijaa. Aurora oli kenraali. Jonkun ajan päästä Aurora pysähtyi ja sanoi: ”Seuraavaksi on Danielin vuoro olla kenraali, ja sen jälkeen Mikaelin vuoro.”

Mikael mietti, että itse asiassa oli hauskempikin leikkiä

näin, vuorotellen johtajanasemaa.

Sijainen

”Opettajanne on sairaana, joten minä olen tänään sijaisena”, nuori nainen sanoi 9-vuotiaan Kustaan luokan edessä. ”Menemme tänään luontoretkelle.”

Kustaa katseli sijaista. Tällä oli yllään kirjava mekko ja puuhelmet. Kustaan äiti oli joskus katsellut samanlaisia mekkoja Intian basaarissa.

Sijaisen johdolla luokka käveli noin kilometrin pois asutuskeskuksesta, metsään ja kokoontui aukiolle. ”Tämä on Harilankorpi”, sijainen sanoi. ”Esittelen teille täällä luonnon ihmeitä.”

Luokka lähti polkua pitkin eteenpäin. ”Tämä on rahkasammal”, sijainen esitteli. ”Ja tässä kärpässiäni.” Näin jatkettiin. Luokka katseli kun sijainen nosteli kasveja oppilaiden nähtäväksi. (Kärpässiä hän ei nostanut.

Kärpässienet ovat myrkyllisiä, eikä niihin saa koskea.)

Sijainen oli saanut kaikille koulusta eväät, ja parin tunnin kierroksen jälkeen kokonnuttiin syömään niitä samalle aukiolle, jossa oltiin kokoontunut.

”Mikko puuttuu!” Kustaa ilmoitti, kun näki, ettei hänen paras kaverinsa ollut paikalla.

”Joo, Mikko ja Kati ilmoittivat, että heidän pitää lähteä kotiin”, sijainen sanoi.

Eväitä syödessä Kustaa kiinnitti huomiota kahteen aukion keskellä olevaan puuhun. Hän ei muistanut niitä aamuiselta kokoontumiselta. Mutta ei kai puita voi tyhjästä ilmestyä? Hänen piti muistaa väärin.

Evästaun jälkeen seurasi samanlainen luontokierros kuin aamullakin, ja sen jälkeen oppilaat lähtivät kotiin.

Illalla Kustaa oli palailemassa kaverin luota kotiin, kun hän huomasi sijaisen kulkevan jonnekin kummassa, harmaassa kaavussa. Kustaa kiinnostui ja alkoi vaklaamaan sijaista. Huomaamattomana hän kulki sijaisen perässä, ja he menivät Harilankorpeen. Samalla aukiolla, jolla he olivat kokoontuneet, oli nyt ringissä aikuisia samanlaisissa kaavuissa kuin sijainenkin. Sijainen liittyi ringiin, ja

Kustaa vakoili porukkaa. Ringin keskellä oli viisi Kustaan luokkatoveria, ilmeisen peloissaan.

Kaapupukuiset aikuiset alkoivat lukea lorua:

”Kuule metsä, kuulkaa hongat,
palvelijoitasi, jotka luontoa kumartavat.
Ota vastaan uhri, anna kasvaa,
antimiasi uhrista.”

Siinä samassa viisi ringin keskellä ollutta lasta muuttui puiksi! Kustaa oli kauhuissaan ja lähti juoksemaan kotia kohti.

Sama sijainen opetti Kustaan luokkaa seuraavanakin päivänä. Kustaa oli kauhuissaan, olihan hän nähnyt, mitä sijainen oli lapsille tehnyt. Kuitenkin Kustaa istui kiltisti pulpetissaan, hän ei halunnut paljastaa sijaiselle, että tiesi, mitä oli tapahtunut.

Kun ensimmäinen tunti oli puolivälissä, poliisit tulivat hakemaan sijaista. Kadonneiden lasten vanhemmat olivat kertoneet poliisille lasten kadonneen, ja epäilykset kohdistuivat sijaiseen. Koska luokalla ei enää ollut opettajaa, luokka pääsi kotiin.

Seuraavien päivien aikana poliisit kuulustelivat kaikkia luokkalaisia, Kustaatakin, katoamisista, ja Kustaa yritti kertoa poliiseille lasten muuttuneen puiksi. Poliisit kuitenkin vain naureskelivat Kustaan jutulle.

Kotona Kustaa kertoi isälleen kuulusteluista, ja siitä, kuinka poliisit eivät olleet uskoneet häntä.

”Joo, ei noin ole oikeasti käynyt”, isä sanoi. ”Eivät lapset voi muuttua puiksi. Siksi poliisi ei uskonut.”

Kustaata harmitti. Hänen paras kaverinsa oli poissa, ja hän tiesi tämän muuttuneen puuksi, mutta kukaan ei uskonut. Koska kukaan ei uskonut, mitä oli tapahtunut, kukaan ei myöskään pystynyt auttamaan.

Lehdissä ja telkkarissakin puhuttiin katoamisista. Erityisesti ihmeteltiin sitä, kuinka lapset olivat pystyneet katoamaan jäljettömiin. Sijaista ja hänen kaapuporukkaansa pidettiin vastuullisina katoamisista, mutta kukaan ei tuntunut tietävän, mitä tarkalleen ottaen lapsille oli tapahtunut.

”Outo luontokultti paljastunut”, iltalehtien lööpit kuuluivat. ”Lapset edelleen kateissa.”

Kustaa kysyi isältä, mikä kultti oli, ja isä vastasi sen

tarkoittavan kummallista uskontoa.

Kerran isä ja Kustaa olivat katsomassa telkkaria, kun ruutuun tuli ufotutkija Peter von Grinn. ”Ufot ovat kaapanneet lapset”, von Grinn sanoi. Ruudussa oli von Grinnin vihjepuhelimen numero, johon saattoi soittaa ja kertoa tietoja ufojen liikkeistä.

Kustaa sanoi isälle, että von Grinn näytti ihmiseltä, ei ufolta, ja isä selitti, että ufotutkija on ihminen, joka tutkii ufohavaintoja, ei ufo, joka on tutkija.

Isä jatkoi happamasti: ”Nuo ufotutut ovat yhtä suurta humpuukia kuin sinun juttusi siitä, että lapset olisivat muuttuneet puiksi.”

Tällöin Kustaalla välähti. Jos ufoja pidettiin yhtä suurena humpuukina kuin hänen itsensä juttuja, ehkä Peter von Grinn uskoisi häntä. ”Pahus, kun en ehtinyt saada von Grinnin vinkkipuhelimen numeroa”, Kustaa ajatteli.

Ruudussa Grinn sanoi kuitenkin vielä, että vinkkipuhelimen numero löytyy myös päivän Iltalehdestä, jos joku ei ehtinyt saada sitä. Tämän jälkeen lähetys siirtyi muihin aiheisiin.

Kustaa otti Iltalehden ja kännykkänsä ja meni huoneeseensa soittamaan von Grinnille. Kustaa esittäytyi

kadonneiden lasten luokkatoveriksi ja kertoi nähneensä, kuinka lapset olivat muuttuneet puiksi. Von Grinn kuunteli kiinnostuneena ja kyseli Kustaalta tapahtumien yksityiskohtia. Kustaa kertoi niin paljon kuin muisti.

Parin päivän päästä Peter von Grinn oli taas telkkarissa. Hän seiso samalla aukiolla, minne Kustaa ja muu luokka olivat luontoretkellä kokoontuneet ja kertoi, että hän palauttaisi kadonneet lapset.

”Taas tuon humpuukimaakaran pitää tunkea ruutuun”, isä päivitteli.

”Luen kalevalaisen palautusloitsun”, von Grinn sanoi ruudussa. Kustaata jännitti, von Grinn oli selvästi oikeilla jäljillä.

von Grinn luki:

”Kuule metsä, kuulkaa hongat,
palvelijaasi, joka luontoa kumartaa.
Anna takaisin uhri, anna kasvaa,
taas ihmistaimen uhrista.”

Siinä samalla seitsemän aukiolla olevaa puuta muuttui takaisin seitsemäksi kadonneeksi lapseksi. Kustaa oli hal-

tioissaan, von Grinn oli uskonut häntä ja hänen tietojensa avulla saanut lapset palautettua.

”No toi oli ihan selvästi lavastettu juttu”, isä murahti.
”Eihän tota kukaan usko.”

Mustahiuksinen nainen

”Minä olen äitisi”, mustahiuksinen naishahmo sanoi 7-vuotiaalle Anniinalle. ”Minä suojelen sinua.”

Anniina tunsu olonsa turvalliseksi. Tuo ankara-nystävällinen äiti piti hänestä huolta. Äidillä oli sellaiset vanhanaikaiset sangattomat silmälasit, jotka puristuivat nenälle, ja hänen äänensä oli vakuuttava. Äidin lisäksi Anniina ei huomannut mitään muuta.

Yhtäkkiä Anniina heräsi. Hän katsoi ympärilleen, ja näytti sitä, että hän oli sairaalassa.

”Tarvetuloa takaisin”, vaaleahiuksinen nainen sanoi. ”Kaaduit pyörällä, ja olit tajuttomana viikon.”

”Kuka sinä olet?” Anniina kysyi.

”Minähän olen sinun äitisi”, vaaleahiuksinen nainen vastasi.

”Mutta äidilläni on mustat hiukset ja sangattomat silmälasit”, Anniina sanoi.

”Ei, minä olen äitisi”, vaaleahiuksinen nainen sanoi. ”Ajoit ilman pyöräilykypärää ja löit pääsi. Siksi hourit.”

”Älä usko häntä”, mustahiuksinen nainen sanoi Anniinan pään sisällä. ”Minä olen äitisi.”

Anniina oli hämillään. Houriko hän? Kaksi eri naista väitti olevansa hänen äitinsä, mustahiuksinen nainen Anniinan pään sisällä, ja tuo vaaleahiuksinen nainen Anniinan vieressä.

Parin päivän päästä Anniina pääsi pois sairaalasta. Vähitellen hän vakuuttui siitä, että vaaleahiuksinen nainen oli hänen äitinsä, ja tämän vakuuttumisen myötä mustahiuksinen nainen siirtyi mielessä taaemmas. Enää tämän kasvot eivät väikkyneet jatkuvasti Anniinan mielessä, vaan tämä oli jossain mielen taka-alalla.

Taka-alalle jäämisen myötä mustahiuksinen nainen kävi uhkaavammaksi.

”Minä vien sinut pois”, se sanoi Anniinalle. ”Tuo vaaleahiuksinen nainen on varastanut sinut minulta!”

Uhkaukset poisviennistä pelottivat Anniinaa, sillä

hän oli kiintynyt lempeään, vaaleahiuksiseen äitiinsä. He kävivät usein jäätelöbaarissakin. Lisäksi Anniina alkoi muistaa vaaleahiuksisen äidin pyöräonnettomuutta edeltävältä ajalta, kun taas mustahiuksinen nainen oli alkanut väikkyä hänen mielessään vasta sairaala-aikana.

Mustahiuksinen nainen Anniinan mielessä alkoi nimittellä Anniinaa ”kurittomaksi kakaraksi”, ”petturiksi” ja sensellaiseksi.

Kerran kun Anniina oli tullut koulusta kotiin, hän havaitsi barbinsa kadonneen. Anniina etsi ja etsi sitä huoneestaan, mutta sitä ei vain löytynyt. Lopulta Anniina luovutti ja meni ottamaan välipalaa. Ja mitä kummaa! Barbi olikin jääkaapissa!

Tämän jälkeen Anniinan lelut alkoivat mystisesti vaihtaa paikkaa. Ne löytyivät ihan eri paikoista kuin niistä, minne Anniina muisti jättäneensä ne.

Sitten äitinkin tavarat alkoivat vaihtaa paikkaa. Hiusharja löytyi roskista ja tehosekoitin makuuhuoneesta. Äiti syytti Anniinaa tavaroiden piilottamisesta. Anniina yritti selittää mustahiuksisen naisen olevan syyllinen, mutta äiti sanoi, että Anniina oli pyöräilyonnettomuuden jäljiltä yhä vähän sekaisin.

”Mun isoveli ja sen kaverit on perustaneet Kummitustenjahtajat-kerhon”, Jutta sanoi Anniinalle.

Jutta oli Anniinan paras kaveri, ja Anniina oli juuri kertonut tälle mustahiuksisesta naisesta ja tavaroiden siirtymisestä.

Jutta jatkoi: ”Isoveli on kuudennella luokalla ja se on ostanut netistä kummitustentutkimislaitteita. Nyt se ja sen kaverit tutkii Hiesluolasta kuuluvia ääniä, vaikka äiti sanoo, että ne äänet aiheuttaa naapurin kissa.”

Jutta ja Anniina menivät Pekan, Jutan isoveljen huoneeseen, ja siellä Pekka oli kummitustutkijakavereidensa kanssa. Jutta ja Anniina selittivät Pekalle, mitä oli tapahtunut.

”Ahaa”, Pekka sanoi. ”Tämäpä mielenkiintoinen tapaus. Henrikki, mittaapa paranormaali energia.”

Pekan kaveri otti jonkun laitteen ja kuljetti sitä lähellä Anniinan kehoa.

”Kyllä, lukemat ovat korkeita”, kaveri sanoi. ”Tässä on kyseessä selvä pahantahtoinen henkiolento.”

”Tärytetään henki pois”, Pekka sanoi. Pekka otti jon-

kun laitteen ja suuntasi sen kohti Anniinaa. Pekka painoi nappia, kuului paukahdus, ja yhtäkkiä kuva mustahiuksiseta naisesta katosi Anniinan mielestä.

Anniinan takaa kuului tuttu ääni. ”Mitä te kurittomat kakarat olette menneet tekemään?”

Anniina kääntyi, ja hän näki mustahiuksisen naisen sangattomine silmäläiseineen, ilmielävänä. Raivoissaan mustahiuksinen nainen kaatoi pöydän.

Henrikki kysyi: ”Mitä nyt tehdään?”

”Siellä sivulla mistä tilasin nämä laitteet oli puhelinnumero hätätilanteita varten”, Pekka sanoi. ”Se on mulla pikavalinnassa.”

Pekka otti kännykkänsä ja selitti tilanteen puhelimeen. Samaan aikaan mustahiuksinen nainen heitteli Pekan leluja lattialle.

”Miten tän kännykän saa kaiuttimelle?” Pekka kysyi.

”Anna tänne”, Henrikki vastasi. ”Mä tiedän.”

Henrikki räpläsi kännykkää aikansa, ja sen jälkeen puhelimen kaiuttimesta alkoi kuulua jotain ulkomaankielistä puhetta.

”Ne lukee karkoitusloitsua”, Pekka sanoi. ”Se täytyy lukea latinaksi.”

Mustahiuksinen nainen vaipui ensin lattialle ja katosi sen jälkeen kokonaan. Huoneessa oli varsinainen siivo, kun mustahiuksinen nainen oli heitellyt Pekan tavaroita ympäriinsä.

”Huh!” Pekka sanoi. ”Se oli täpärällä.”

Ensimmäistä kertaa pitkään aikaan Anniina tunsi mielensä rauhalliseksi. Uhkaava mustahiuksinen naishahmo ei enää väikkynyt mielessä.

Sitten Pekan ja Jutan äiti saapui huoneeseen ja näki siivon. ”Teidän täytyy lopettaa nuo kummitusjahtileikit, jos ne aikaansaavat tuollaisen siivon”, Pekan ja Jutan äiti sanoi. Hän näki kännykän Pekan kädessä ja jatkoi Pekalle: ”Et kai sinä ole soittanut siihen maksulliseen puhelinnumeroon? Mehän sovittiin, ettet soita siihen. Se soitto tulee tosi kalliiksi. Saat maksaa sen viikkorahoistasi.”

Karkki tai kepponen

10-vuotias Henna oli 8-vuotiaan pikkusiskonsa Päivin kanssa pelaamassa pleikalla SingStaria. Pelissä piti laulaa mikrofoniin, ja kone antoi pisteitä sen mukaan, kuinka puhdasta laulu oli. Kone soitti taustat, joten pelin pelaaminen oli kuin olisi karaokea laulanut.

Sitten äiti tuli kotiin. Henna, Päivi ja äiti asuivat kolmestaan. Äiti oli eronnut tyttöjen isästä, eikä tämä ollut enää kuvioissa.

”Äiti, mä tahdon lähteä halloweenina trick or treattaamaan”, Henna sanoi. ”Telkkarissakin tehdään aina niin.”

”Mutta trick or treat ei ole tapana Suomessa” äiti sanoi. ”Se on amerikkalainen tapa.”

”Mut me halutaan”, Päivi sanoi.

”No lähtekää sitten”, äiti sanoi. ”Puetaan teidät noita-

akoiksi. Pistätte huivit päähän ja maalataan teille pisamia poskiin.”

”Ei noidat ole tuollaisia”, Henna sanoi. ”Noidilla on musta, korkea lierihattu. Pilailupuodissa oli sellainen myynnissä. Mä haluan sellaisen.”

”Ja mä haluan olla kummitus”, Päivi sanoi.

Pienen suostuttelun jälkeen äiti suostui. Hennalle tilattiin noita-asu Pilailupuodista, ja Päiville leikattiin valkeaan lakanaan silmänreiät.

Oli Halloween. ”Karkki tai kepponen”, tytöt sanoivat naamiaisasuissa naapurin ovella. Vastassa oli väsyneen näköinen mies, jonka posket punoittivat.

”Vai karkki tai keppana”, mies vastasi. ”Saatte keppanaa, kun tulette sisälle.”

Henna tiesi, että keppana on kaljaa, ja hän tarttui Päiviä käsivarresta. Yhdessä tytöt juoksivat karkuun.

Seuraavalla trick or treatattavalla ei ollut karkkia, mutta tytöt saivat appelsiinit. Tytöt olivat pettyneitä, appelsiineja oli tarjolla kotonakin. Tytöt kiertelivät ovilla, mutta saalis oli laiha. Joiltain ovilta saatiin karkkia, mutta useimmilla ei karkkia ollut, vaan he antoivat keksiä. Yk-

si kukkahattupäinen täti piti karkkeja epäterveellisinä ja tarjosi tytöille porkkanat.

Sitten tyttöjä vastaan tuli naamiaisasuiselta näyttävä, parrakas mies. Miehellä oli luonnonvalkea paita, joka yletti polviin saakka. Paita oli vyötäröltä kiinni vyöllä. Housut olivat samaa väriä kuin paita, ja lakki oli päänmyötäinen. Kuin lippalakki ilman lippaa. Hennasta mies näytti ihan samalta kuin Väinämöinen oli näyttänyt heidän äidinkielenkirjassaan.

Mies alkoi soittaa kanneltaan ja laulaa:

”Tahdoitte vain saada karkkii
Teil ei ole muuta syytä
Halloween on tuontikamaa
Trick or treat ei kuulu tänne”

Siinä samassa asfaltti muuttui suoksi tyttöjen jalkojen alla, ja tytöt upposivat siihen vyötäröä myöten.

”Päästä meidät pois”, Päivi sanoi.

”Mitä annatte, jos vapautan teidät?” Väinämöinen kysyi.

”Saat karkkimme”, Päivi vastasi.

”Mitä minä karkeilla teen?” Väinämöinen vastasi.

Henna mietti kuumeisesti. Hän oli valmis mihin tahansa, että pääsisi vapaaksi. Äidinkielentunnilla oltiin kerrottu, että Väinämöinen oli päästänyt Joukahaisen vapaaksi, kun tämä oli luvannut siskonsa Väinämöiselle vaimoksi.

”Meidän äiti on yksinhuoltaja”, Henna sanoi. ”Voit mennä sen kanssa naimisiin.”

Väinämöinen päästi työtöt vapaaksi, ja he jatkoivat trick or treat -kierrostaan.

Kun työtöt tulivat kotiin trick or treat -kierrokselta, he näkivät, että Väinämöinen oli heidän talossaan, juttelemassa äidin kanssa.

”Työtöt, tässä on Väinö”, äiti sanoi. ”Me tavattiin Väinön kanssa ihan äsken, ja Väinö on tosi mukava. Väinö, tässä on Henna ja Päivi.”

Tytöt olivat kauhuissaan. Tuo hirveä mies oli nyt heidän äitinsä kaveri. Menisivätköhän he oikeasti naimisiin?

Äiti jatkoi: ”Sanokaas työtöt hei Väinölle.”

Tytöt ja Väinämöinen tarvehtivat. Aiemmasta kohtauksesta ei puhuttu mitään.

Sitten äiti sanoi: ”Menkääs työtöt huoneeseenne

syömään karkkia, niin aikuiset saa jutella rauhassa.”

”Ihan hirveä tuo Väinämöinen”, Henna sanoi Päiville, kun tytöt olivat huoneessaan. ”Ihan kauheaa, jos siitä tulee meidän isä.”

”Se ei varmasti anna meidän enää viettää hallowee-nia”, Päivi sanoi.

”Ja sit se varmasti laulaa taas meidät suohon, jos ollaan vähänkin tuhmia”, Henna sanoi.

Siitä lähtien Väinämöinen kävikin joka ilta juttelemassa äidin kanssa. Kerran tytöt jopa näkivät Väinämöisen ja äidin pussaavan. Tytöt inhosivat Väinämöistä, joten he eivät oikein pystyneet olemaan ystävällisiä hänelle.

Kerran äiti oli ollut leipomassa Väinämöiselle pullaa, kun hän huomasi jauhojen loppuneen. Hän lähti hakemaan jauhoja lähikaupasta, ja tytöt ja Väinämöinen jäivät kolmestaan.

”Mitä minun pitäisi tehdä, että hyväksyisit minut?” Väinämöinen kysyi Hennalta. ”Minä ja äitisi rakastamme toisiamme.”

Hennalla välähti. ”Haastan sinut kilpailuun”, Henna sanoi. ”Jos voitat, hyväksyn sinut. Jos taas minä voitan,

et enää tapaa äitiäni.”

”Mitähän haaste koskee?” Väinämöinen sanoi.

”Kyseessä on laulukilpailu”, Henna vastasi.

”Otan haasteen vastaan!” Väinämöinen sanoi. ”Laulanhan syntyjä syviä.”

”Tällä kertaa ketään ei lauleta suohon”, Henna sanoi. ”Meillä on kone, joka toimii tuomarina.”

Henna käynnisti SingStar-pelin ja laulaa vetäisi Antti Tuiskun ”Mun on pakko twerkkaa”-biisin. Täydet pisteet.

”Nyt on sinun vuorosi”, Henna sanoi ja antoi mikrofonin Väinämöiselle. ”Sanat näkyvät tuossa ruudussa.”

Väinämöinen otti mikin ja alkoi laulamaan twerkkausbiisiä. Väinämöiseltä nykymusiikki ei luonnistunut alkuunkaan, ja biisikin oli vieras. Pistesaalis oli laiha.

”Kaameaa melua tämä nykymusiikki”, Väinämöinen sanoi. ”Ei tätä koko luomakunta kokoontuisi kuulemaan.”

”Mites se veto?” Henna kysyi. ”Sä et enää tapaa äitiä.”

Väinämöinen oli silminnähden vihainen, mutta hän peitti vihansa ja lupasi hyvästellä äidin.

Kun äiti tuli kaupasta, Väinämöinen käski tytöt huoneeseensa ja meni juttelemaan äidin kanssa. Sitten tytöt kuulivat, että ovi kävi. Tytöt menivät katsomaan, ja

Väinämöinen oli lähtenyt. Äiti istui keittiössä kyyneleet silmissään. ”Se sanoi, että meidän juttu ei toimi”, äiti sanoi. ”Sit se lähti.”

Niin Väinämöisestä päästiin eroon, ja nopeasti äitikin toipui sydänsurustaan.

Kali

”Tänä lukuvuonna jokainen oppilas tekee esitelmän ja esittää sen luokalle”, opettaja sanoi. ”Esitelmän aiheen saa valita itse.”

11-vuotias Pyry kuunteli kiinnostuen. Hän pitäisi esitelmän palomiestä. Pyry ihaili palomiehiä ja ajatteli, että hänestä tulee isona palomies. Koulusta hän ei pitänyt. Koulussa oli niin tylsää. Piti vain lukea ja laskea. Onneksi edes esitelmä olisi pieni valonpilkku tylsään kouluvuoteen.

Seuraavalla tunnilla oli maantietoa, ja käsiteltiin Intiaa. Opettaja kertoi, että Intiassa kaikki lapset eivät käy koulua.

”Siellä ne vaan leikkii kaikki päivät”, Pyry ajatteli. ”Olisinpa intialainen. Ihan tyhmää asua Suomessa.”

Tunnilla käsiteltiin myös Intian uskontoja, ja ope ker-

toi, että intialaisilla oli vaikka kuinka monia jumalia. Niitä oli sekä kilttejä että tuhmia. Tuhmista jumalista Pyrylle jäi mieleen Kali, tuhon jumalatar.

Kotona Pyry alkoi miettimään. Äiti aina sanoi, että on tuhmaa lintsata koulusta. Ehkä tuhma jumalatar auttaisi Pyryä niin, ettei hänen tarvitsisi käydä koulussa.

”Kali, Kali”, Pyry sanoi mielessään. ”Tee minusta intialainen.”

Pyryn eteen ilmestyi nelikätkäinen, sininen nainen, jolla oli kaulassaan pääkalloista tehty kaulakoru. Yhdessä neljästä kädestään sillä oli miekka.

”Kutsuit minua”, Kali sanoi.

”Joo”, Pyry vastasi. ”Tee minusta intialainen niin minun ei tarvitse käydä koulua.”

”Et siis tahdo käydä koulua?” Kali kysyi. ”Saamasi pitää.”

Yhtäkkiä Pyry ei enää ollut omassa huoneessaan. Hän oli suuressa, rähjäisessä huoneessa, jossa oli parikymmentä suunnilleen Pyryn ikäistä lasta. Lasten iho oli tummempi kuin Pyryn, ja Pyry katsoi omaa kättään. Se oli muuttunut yhtä tummaksi kuin lastenkin iho. Pyry tajusi, että

hänestä oli tullut intialainen.

Huoneeseen tuli mies, joka sanoi: ”No niin, lapset, työpäivä alkaa.”

Mies puhui vierasta kieltä, mutta Pyry tajusi ymmärtävänsä sitä.

Mies jatkoi: ”Tänään meillä on uusi työntekijä, Pyreed.”

Pyry tajusi, että mies tarkoitti häntä. Hänestä oli siis tullut Pyreed.

Pyry ja lapset siirtyivät viereiseen huoneeseen, jossa oli ompelukoneita. Osa lapsista istui ompelukoneiden ääreen ja osa istui lattialle. Pyry ohjattiin lattialle istuneiden joukkoon. Sitten alettiin tehdä t-paitoja. Lattialla istuvat lapset leikkasivat kangasta kaavojen mukaan t-paidan muotoon, ja ompelukoneilla istuvat ompelivat t-paitoja leikatuista kangaspaloista.

Ensimmäiset puoli tuntia Pyrystä oli hauskaa leikata t-paidan muotoisia kangaskappaleita, mutta sitten hän kyllästyi siihen. Työskentely kuitenkin jatkui tuntiin. Pyry yritti pitää taukoja, mutta tällöin miehet tulivat huutamaan hänelle, että hänen piti jatkaa työskentelyä. Pyry oli kauhuissaan, tätäkö hänen

elämänsä olisi tästälähin?

Työpäivän jälkeen Pyry oli niin väsynyt, ettei hän jaksanut kuin syödä ja nukkua. Ruoka oli paha, se oli kasvisruokaa, ja Pyry tykkäsi enemmän lihasta. Nukkuminen tapahtui ohuilla patjoilla lattialla. Ennen nukkumaanmenoa Pyry yritti rukoilla Kalia, että tämä palauttaisi hänet takaisin Suomeen, mutta Kali ei vastannut.

Tästedes Pyryn elämä koostuikin työskentelystä ja nukkumisesta. Leikkimiselle ei jäänyt yhtään aikaa. Pyryn elämä oli kokonaan noissa kahdessa huoneessa. Ulos hän ei päässyt koskaan. Pyrystä alkoi tuntua, että vapautus koulusta oli ollut todella paha vikatikki. Koulun sijaan hän joutui työskentelemään kaikki päivät. Kali ei vastannut Pyryn rukouksiin.

Työhuoneesta johti ovi miesten lepotiloihin, ja ovenraosta Pyry oli vilaukselta nänyt, että miesten huoneessa oli Kalia esittävä patsas. Suunnitelma alkoi hahmottua Pyryn mielessä.

Eräänä yönä Pyry hiippaili työhuoneeseen ja avasi hiirenhiljaa miesten lepotiloihin johtavan oven. Se narahti uhkaavasti. Pyry säikähti, että miehet heräisivät. Pyry astui

miesten huoneeseen, ja miehet olivat sikiuudessa.

Pyry hiippaili Kalin patsaan eteen. Yksi miehistä liikahti. Pyry säikähti, että mies heräisi, mutta mies käänsi vain kylkeään.

”Kali, Kali”, Pyry kuiskasi. ”Palauta minut Suomeen.”

”Ai kouluttomuus ei sittenkään maistunut?” Patsas sanoi. Pyrystä sen ääni oli kuin ukkosenjyrinä.

Miehet heräsivät ja alkoivat lähestyä Pyryä. Pyryä pelotti. Miehet kuitenkin jäivät katsomaan tilannetta, heistä oli pelottavaa, että patsas puhui pojalle.

”Mitä annat, jos palautan sinut?” Kali kysyi.

”Mitä jumalat sitten tahtovat?” Pyry kysyi.

”Vaikutusvaltaa maan päällä”, Kali vastasi. ”Sitähän jumalat tahtovat.”

”Hei”, Pyry sanoi. ”Pidän sinusta esitelmän äidinkielentunnilla.” Palomiesesitelmästä joutuisi luopumaan, mutta se oli pieni hinta Suomeen pääsemisestä.

Yhtäkkiä Pyry huomasi olevansa taas omassa huoneessaan Suomessa. Hän katsoi kättään, ja hänen ihonsa oli taas vaalea.

Seuraavana päivänä Pyry kävi hakemassa kirjastosta kir-

joja Intian uskonnoista ja erityisesti Kalista. Hän valmisteli esitelmän huolella.

Isä näki Pyryn kirjapinot ja sanoi: ”Hyvä, käy vaan koulusi huolella, niin pääset palomieheksi. Jos laistat koulunkäynnistä, joudut aikuisena tehtaaseen liukuhihnatyöhön, tekemään t-paitoja tai jotain.”

Kummituslinnassa

10-vuotias Oskari oli vanhempiensa kanssa lomamatkalla Puolassa. Parhaillaan he olivat tutustumassa Krzyhomin linnaan. He olivat kiertäneet linnaa opastetulla kierroksella, katselleet linnan saleja, joiden lattiassa oli ornamenttikuvioita sekä kamareita, joissa oli vanhoja huonekaluja. Huonekalut olivat hiukan pienempiä kuin nykyaikaiset huonekalut. Ennen ihmiset olivat olleet hiukan pienempiä.

Opas oli kertoillut linnasta englanniksi, ja isä oli tulkanut puhetta Oskarille suomeksi. Opas oli muunmuassa kertonut, että linnassa kummitteli öisin.

Kaikkein kiinnostavin Oskarista oli kuitenkin asenäyttely. Siellä oli haarniskoita, nuijia, sekä tietenkin miekkoja. Pisimmät miekat olivat kaksimetrisiä, ja opas kertoi, että niitä oltiin käytetty kahdella kädellä.

Oskari ihmetteli, miten kenenkään voima riitti niin ison miekan käsittelyyn.

Kierroksen lopulla Oskari sai villin idean. Hän piiloutuisi linnaan ja viettäisi siellä yön. Niin hän näkisi oikeita kummituksia. Niinpä, kun oltiin tutustumassa tanssihalliin, Oskari huomaamatta juoksi seurueen parista pois ja piiloutui vanhanaikaiseen kaappiin eräässä kamarissa.

Oskaria tietysti etsittiin, mutta kenellekään ei tullut mieleen kurkistaa kaappiin siinä kamarissa, jossa Oskari oli. Oli ilta, ja etsijät olivat väsyneitä, joten etsinnät keskeytettiin ja niitä päätettiin jatkaa seuraavana päivänä.

Myöhemmin illalla Oskaria alkoi väsyttää. Kamarissa, jossa hän oli, oli sänky, jossa oli patja ja lakanat. Sänky olisi ollut liian pieni nykyiselle aikuiselle, mutta kyllä Oskari siihen mahtui. Niinpä Oskari päätti ottaa sängyssä nokoiset. Linnassa paloi valot yölläkin, mutta nopeasti Oskari nukahti sänkyyn.

”Missä minun lakanani on?” Oskari havahtui, kun joku sanoi näin. Oskari katsoi ympärilleen, mutta ketään ei näkynyt.

”Missä minun lakanani on?” kuului uudestaan. Ääni

oli sellainen karmiva, ja Oskari tarrasi sängkynsä lakanaan. Hänen kätensä osuivat lakanassa oleviin reikiin.

Silloin Oskari tajusi, mistä oli kyse. Hän nousi ylös, otti lakanan sängystä ja sanoi: ”Tässä olisi lakana.”

Näkymätön käsi otti lakanan Oskarin kädestä ja puki lakanan näkymättömän ihmishahmon päälle.

Oskarin edessä seisojaksi ehti lakanakummitus. Se sanoi: ”Kiitos, nyt tuntuu paljon kotoisammalta.”

Reiät, joihin Oskarin kädet olivat osuneet olivatkin kummituksen silmänreiät. Oskari ajatteli kummituksen puhetta. Hänestä se oli kuulostanut suomeksi. Jokainen varmaan kuuli sen omalla kielellään.

Kummitus jatkoi: ”Olen näkymätön, joten pukeudun lakanaan, että minut voitaisiin nähdä. Tunnut mukavalta pojalta, joten kerron sinulle linnan salaisuuden. Tällä kummittelee, ja kummitukset ovat pelotelleet monia täällä yöpyneitä kuoliaiksi.”

”Ei kai pelkoon voi kuolla”, Oskari sanoi.

”Ei tavalliseen pelkoon voikaan”, kummitus sanoi. ”Mutta tämän linnan kummitukset aiheuttavat aivan erityistä pelkoa.”

Kummitus jatkoi: ”Muista kuitenkin, että tässä linnas-

sa kummitukset eivät voi tehdä muuta kuin pelotella. Ne eivät siis esimerkiksi käy käsiksi sinuun.”

Nämä sanat lausuttuaan kummitus poistui huoneesta huudellen ”Huu! Huu!”

Hetken päästä huoneeseen tuli joukko valkoutuisia luuran-koja. Ne muodostivat piirin Oskarin ympärille ja alkoivat hurjan luurankotanssin. Oskari pelotti. Tanssi oli niin karmivaa. Luurangot nostelivat jalkojaan ja vatkasivat lanteitaan.

Sitten piiri tiivistyi ja luurangot olivat aivan lähellä Oskaria. Oskari oli kauhuissaan. Hänen sydämensä pamp-paili ja hän hikoili. Oskaria pelotti, että kohta kauhu yltyisi niin suureksi, että hän kuolisi kauhusta. Sitten Oskari ajatteli, etteivät luurangot kuitenkaan koskisi häneen. Ne tanssivat aikansa ja häipyivät.

Oskaria pelotti. Mitähän kauhuja hän kohtaisi seuraavaksi? Kummitusten kohtaamista Oskari ei niinkään pelännyt. Hän pelkäsi ennemmin pelkoa itseään. Hän pelkäsi, että häntä alkaisi pelottamaan niin paljon, että hän kuolisi.

Sitten huoneeseen tuli haarniska, jolla oli käsissään

kaksimetrinen miekka. Haarniska alkoi tehdä syöksyjä Oskaria kohti. Oskari oli kauhuissaan. Oskaria kohti suunnatut miekaniskut olivat niin pelottavia. Sitten Oskari muisti, että haarniskamies ei voisi tehdä muuta kuin pelotella. Haarniskamies nosti miekkansa pään yläpuolelle iskuun ja... iski! Miekka pysähtyi kymmenen senttiä Oskarin pään yläpuolelle.

Silloin Oskari tajusi jotain: Jos hän yksinkertaisesti lopettaisi pelkäämisen, mitään ei tapahtuisi hänelle. Oskari yritti ajatella, ettei haarniska satuttaisi häntä, ja pelko väheni.

Haarniskamies riisui kypäränsä, ja Oskari huomasi, että haarniskamiehellä ei ollut päätä haarniskan sisässä. Tai sitten koko mies haarniskan sisässä oli näkymätön. Haarniska kumarsi Oskarille ja poistui.

Oskari yritti ajatella aamua, sitä kuinka vanhemmat löytäisivät hänet ja kaikki olisi hyvin.

Huoneeseen lensi irtileikattu miehen pää. Se teki syöksyjä Oskaria kohti. Oskari yritti ajatella, kuinka has-sunkurinen pää itse asiassa oli. Oskari kuvitteli, että se lensi räpyttelemällä korviaan ja ajatus sai Oskarin hymyilemään. Pää kuitenkin sinkoili huoneessa edestakaisin.

Sitten pää sanoi haudantakaisella äänellä: ”Lyödään viisaat päämme yhteen.” Oskaria vitsi nauratti. Pää teki syöksyn Oskaria kohti, mutta kaarsi viime hetkessä ylöspäin, Oskarin ohi. Sitten pää poistui huoneesta.

Sitten luurangot palasivat huoneeseen. Taas ne muodostivat piirin Oskarin ympärille ja aloittivat tanssin. Enää Oskari ei pelännyt (ainakaan paljoa), vaan hän taputti tanssille tahtia. Koska tanssilla ei ollut haluttua vaikutusta, luurangot poistuivat nopeasti huoneesta.

Loppuyönä ei enää kummitellut. Kummitukset olivat huomanneet, etteivät ne pystyisi enää pelottamaan Oskaria ja päättäneet luovuttaa. Oskari nukahtikin sänkyyn loppuyöksi.

Aamulla Oskari heräsi vanhempiansa ääneen. ”Täällähän sinä olet, me olimme niin huolissamme.”

Vanhemmat olivat tulleet linnaan heti kun se oli auennut ja oppaan kanssa käyneet paikkoja läpi.

Opas sanoi jotain englanniksi. Hän tuntui olevan jotenkin kiihtynyt.

”Opas sanoo, että monet ovat kuolleetkin täällä yöllä pelkoon, mutta sinä vain vetelet hirsii”, isä sanoi.

”Meidän poika se ei kummituksia pelkää.”